
بسم الله الرحمن الرحيم

GÜL ÇAĞININ HİKÂYESİ

Yarım Elma Çocuk: 00

ISBN: 000-000-0000-00-0

Yazar: Sadullah AYDIN

Çizim: İdeal Grafik

Mizanpaj: İdeal Grafik

Kapak: İdeal Grafik

Baskı Tarihi: Haziran/2026

İrtibat:

Büyük Reşit Paşa Cd. Yumni İş Merkezi No: 16-B/40

Vezneciler/İstanbul

Tel: 0212 526 60 68 / Fax: 0212 526 67 84

Kültür Bakanlığı:

Sertifika No: 45997

Baskı/Cilt:

GÜLMAT MATBAACILIK

Topkapı, Maltepe Mh. Fazıl Paşa cd. No: 8/6 Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 49388

GÜL ÇAĞININ HİKÂYESİ

Sadullah AYDIN

İSTANBUL 2026

İÇİNDEKİLER

BAĞ EVİNDE BULUŞMA 7
Dünya Onu Bekliyor 10
Peygamberlerin Soyundan Gelen Bir Peygamber 13
Doğum Esnasındaki Mucizeler.....16
Karanlığı Aydınlatan Doğum.....20
Peygamberimize Ad Konulması.....23
Sütanne Olayı.....26
Sad Obasının Güvenilir Kadını Mekke'de 29
Peygamberimiz Halime'nin Sütünü İçiyor.....31

YOLDAKİ MUCİZELER 35
Mucize Çocuk 38
Anne Kucağına Geri Dönüş 40
Annesine Doyamayan Yetim Peygamber.....42

YOKSUL AMCASININ KORUMASI ALTINDA 47
Peygamberimiz Şam Yolcusu 52
Mekke Halkının Güvendiği Genç 54
Faziletliler Cemiyeti 57
Peygamberimiz Evleniyor 59

KÂBE YENİDEN İNŞA EDİLİYOR 69
Beklenen Kurtarıcı 74
İlk Müslümanlar 78
Akrabalarını İmana Davet 85
Safa Tepesi'nden Yükselen Çağrı 91
Daveti Engelleme Çabaları 96
İşkence Dolu Günler 102
Hicret ve Boykot 107
Hüzün Dolu Günler 113

İSLAM GÜNEŞİ MEDİNE'DE DOĞUYOR 117
İyilerle Kötülerin Savaşı 124
Uhud Yolunda 128

İSLAM DÜŞMANLARI BOŞ DURMUYORLAR 133
Mekke'nin Fethine Giden Yol 136

BAĞ EVİNDE BULUŞMA

Hasan bugün çok heyecanlıydı. Aylardır beklediği gün nihayet gelmişti. Arkadaşlarıyla birlikte dedesine ait bağ evinde buluşacaklardı. Yeşillikler içindeki bağ evinin çardağı altında köyün bilge hocası dedesinden siyer dersleri alacaklardı. Daha doğrusu sohbet havasında Hazreti Muhammed'in zamanına bir yolculuk yapacaklar, Peygamber aleyhisselatu vesselamın hayatını ve hayatından bazı güzellikleri öğrenmeye çalışacaklardı.

Biz bağ evindeki buluşmaya geçmeden önce Hasan'ı, Hasan'ın arkadaşlarını, köyün bilge âlimini ve köyü kısaca tanımaya çalışalım.

Hasan büyük bir şehirde yaşıyordu. Babası memurdu. Dindar bir aileydiler. Hasan ailesinden gördüğü terbiyeden ötürü dinî konulara karşı ilgiliydi. İslam dinini, onun Peygamberi olan Muhammed Mustafa'yı, dindar insanları, âlimleri, dinî sohbetleri çok seviyordu.

Her yaz tatilinde soluğu dedesi Ahmet Hoca'nın köyünde alıyordu Hasan. Dedesini de köyü de çok seviyordu. Çok şirin bir köydü burası. Yüce bir dağın eteğinde, yeşillikler içinde kaybolmuş, içinde pınarların geçtiği, küçük, şirin bir köydü.

Hasan köye gelir gelmez kendisi gibi yaz tatillerini köyde, yakınlarının arasında geçirmek için büyük şehirlerden gelmiş, kendi yaşıtı arkadaşlarıyla buluşuyordu. Arkadaşlarından dördünü özellikle çok seviyordu. Hüseyin, İbrahim, Cafer ve Yusuf. Bu arkadaşları da kendisi gibi dinî konularda sohbeti çok seviyorlardı. Hele hele Ahmet Hoca'nın sohbetlerini… Her sene geldiklerinde Ahmet Hoca ile bağ evinde buluşuyorlar, soru cevap şeklinde, hoş bir sohbet havasında seçtikleri bir konuyu güzel bir şekilde öğreniyorlardı.

Ahmet Hoca, geçen sene onlara gelecek yaz tatilinde Peygamber'in hayatını anlatacağına dair söz vermişti. Ve işte o gün gelmişti. İkindiden sonra bağ evinde buluşacaklar hem önlerindeki lezzetli meyvelerden yiyecekler hem de Ahmet Hoca'nın; o nur yüzlü, beyaz sakallı bilge dedenin yumuşak sesinden Hazreti Muhammed'in hayatını öğrenmeye başlayacaklardı.

Adeta bir bilgi küpü olan, ağzından bal akan Ahmet Hoca'yla sohbetleri günlerce sürecekti.

İkindiye doğru bağ evinde buluşan Hasan ve arkadaşları ikindi namazını çardağın altında, Ahmet Hoca'nın arkasında kıldılar. Kısa bir hal hatırdan sonra Ahmet Hoca sohbete başladı.

Dünya Onu Bekliyor

-Evet, sevgili çocuklar, diye başladı Ahmet Hoca. Nihayet Hz. Muhammed'in (sav) hayatını anlatacağımız gün gelip çattı. Ama onun bir güneş gibi dünyayı aydınlattığı mübarek doğumuna geçmeden önce o zamanki dünyaya bir yolculuk yapalım. Peygamberimizden önce dünya nasıl bir durumdaydı? Bir bakalım.

Hasan hemen atıldı:

-Benim bildiğim kadarıyla dünya bir kurtarıcı beklentisi içindeydi, değil mi dedeciğim?

Ahmet Hoca düşünceli bir tavırla beyaz sakallarını sıvazladı. Sonra üzgünce konuşmaya devam etti.

-Aynen dediğin gibi Hasancığım! Dünya çok kötü bir durumdaydı. Tarih miladi 571 yılını gösterirken insanlık büyük bir kurtarıcı bekliyordu. Çünkü günümüzde olduğu gibi o zaman da dünya cehalet ve kötülük içindeydi. Her tarafta ahlaksızlık, zulüm ve Allah'tan başkasına ibadet etmek, sıradan bir iş haline gelmişti. İnsanlar Allah'ı unutmuş; taştan, tahtadan yapılma sahte ilahlara, putlara tapıyorlardı.

Sevgili çocuklar, özellikle kadına değer verme konusunda Peygamberimizden önceki zamanda dünya korkunç bir karanlığa gömülmüştü. İslam öncesi çağ, kadın açısından insanlık tarihinin en kötü, en karanlık çağıdır. Bu karanlık çağda kadın alınıp satılan bir mal olarak görülüyordu. Çoğu kez, kız ço-

cuklarını doğar doğmaz öldürmek, hatta diri diri toprağa gömmek bir âdet haline gelmişti.

Derin bir üzüntü içinde başını sallayan Yusuf, gözlerini öfkeyle kırpıştırarak:

-Ne kadar da kötü insanlarmış! diye söyledi.

Ahmet Hoca devam etti:

-Sadece kadınlar değil erkekler de büyük zulüm ve baskı altındaydılar. Özellikle yoksul ve kimsesiz erkekleri, çocukları kaçırıyorlar, köle pazarlarında satıyorlar, kimseye de hesap vermiyorlardı. Dünya her anlamda güvensiz bir yerdi.

Hüseyin:

-Ahmet Hocam, diye sordu. Bu kötü gidişatı değiştirmek isteyen kimse yok muydu?

-Elbette vardı. Vicdan sahibi liderler, tek Allah'a inanan ve kendilerine Hanif denilen insanlar… O zamanlar Hz. İbrahim'in tevhit yolundan giden ve putlara tapmayan insanlara Hanif deniliyordu. Lakin bunlar hem azdı hem de dünya o kadar bozulmuştu ki ancak ilahi bir şahsiyet, yani bir peygamber dünyaya kurtuluş getirebilirdi. Hz. İsa'nın doğumunun üzerinden altı asra yakın zaman geçmişti. İnsanlar kendilerini kurtaracak bir peygamberin gelişini sabırsızlıkla bekliyorlardı. Birçok bilgin, Hristiyan ve Yahudi din adamları son Peygamber'in gelişinin yakın olduğunu söylüyor, ona kavuşmayı arzuluyorlardı. Çünkü onların kutsal kitaplarında son Peygamber'in geleceği müjdelenmiş, özellikleri anlatılmıştı.

Peygamberlerin Soyundan Gelen Bir Peygamber

İşte insanlık bu haldeyken Peygamberimiz, Arabistan Yarımadası'nda bulunan Mekke şehrinde doğdu.

Konunun Peygamberimizin doğumuna geldiğini gören Hasan heyecanla:

-Peygamberimizin doğumu esnasında meydana gelen mucizeleri, olağanüstülükleri anlatır mısın dedeciğim? diye ricada bulundu.

Ahmet Hoca gülerek şöyle dedi:

-Biraz sabırlı ol yavrum! Önce sevgili Peygamberimizin soyundan kısaca bahsedelim, sonra doğumu esnasındaki mucizelere geçeriz.

Hasan boynunu büktü:

-Tamam dedeciğim!

-Kureyş Kabilesinden olan Peygamberimizin babasının adı Abdullah, annesinin adı Amine'ydi. Peygamberimizin soyu büyük peygamberlerden olan Hz. İbrahim'e kadar dayanıyordu. Çok temiz, şerefli ve ahlaklı bir soydan gelen Peygamberimiz, Hz. İbrahim'in oğlu olan Hz. İsmail'in soyundandı.

Peygamberimiz daha annesinin karnındayken babası Abdullah vefat etti. Peygamberimiz daha doğmadan yetim kaldı. Ticaret için Şam'a giden Abdullah, dönüşte, Medine'de hastalandı. Orada dayılarının yanında hastalığı daha da ilerledi ve vefat edip Medine'de toprağa verildi.

Yusuf:

-Peygamberimiz doğarken babasız doğdu yani, dedi üzülerek.

-Evet, Peygamberimiz daha annesinin karnındayken yetim kaldı.

Hasan:

-Dedeciğim, Peygamberimizin doğumu esnasındaki mucizelere gelsek, dedi mahcup bir edayla…

Doğum Esnasındaki Mucizeler

Ahmet Hoca gülen gözlerle çocukları süzdü. Hepsinin de merakla söyleyeceği sözleri beklediklerini görünce derin bir nefes aldı ve tane tane anlatmaya başladı.

-Evet çocuklar, Peygamber Efendimiz (sav), Hz. İsa'dan yaklaşık altı asır sonra, Miladi 571 yılında dünyamızı şereflendirdi. Mekke'de, Kâbe'ye yakın bir evde, Haşimoğulları Mahallesi'nde dünyaya geldi. Peygamberimiz'in dünyaya gelişi esnasında hem Mekke'de hem de dünyanın başka yerlerinde mucize türünden olağanüstü olaylar meydana geldi.

Önce Mekke'de olup bitenlere bir bakalım. Gözlerimizi kapatalım, zamanda yolculuk yapıp Peygamberimizin doğum anına gidelim ve o anın Mekke'sini hep birlikte izleyelim. Amine'nin doğum anı yaklaştıkça dünya bambaşka bir görünüm alıyordu. Gökteki yıldız kümeleri hiç olmadığı kadar parıldıyordu. Hepsinden ayrı büyük bir yıldız göz kamaştırıcı bir parlaklıkla göğün ortasında duruyordu. Mekke göğünü kaplayan bir nur kaynağı giderek parlaklığını artırarak Amine'nin evinin üzerinde yoğunlaşıyordu. Göz kamaştıran nur giderek yoğunlaştı ve Amine'nin evi nurlar içinde kayboldu.

Görüyorsunuz çocuklar değil mi? Mekke adeta nur denizi içinde kalıyor. O müthiş anı yıllar sonra Sevgili Peygamberimizin annesi daha detaylıca anlatıyor. İsterseniz Hz. Âmine'ye de bir kulak verelim.

Hz. Âmine sevgili Peygamberimizin doğumu esnasında olan olağanüstü olayları şöyle hikâye etmiştir:

"Ben küçük yetimimi, Muhammed'imi dünyaya getirirken çok garip olaylar yaşadım. Bazıları mucize gibiydi. Şunu söyleyeyim ki hamileliğim hiç kimseninkine benzemiyordu. Akrabalarım olan Haşimoğulları'nın kadınlarından birçoğunun hamileliğine şahit oldum. Ama benimki bambaşkaydı. Hamileliğim döneminde hiç sıkıntı çekmedim, hiç rahatsız olmadım. Sanki hamile değilmişim gibi rahattım. Yine yavrumu dünyaya getirme zamanı yaklaştıkça nereden geldiğini bilmediğim sesler duymaya başladım. Bu yumuşak ve dostane sesler bana doğuracağım çocuğun insanlığın kurtarıcısı olacağını söylüyordu. Doğacak çocuğuma Muhammed adının konulmasını istiyordu bu sesler."

"Muhammed'imin doğduğu geceyi unutmam mümkün değil! Fil olayının üzerinden elli gün geçmişti. Fil olayını biliyorsunuz değil mi? Hani Yemen Kralı Ebrehe büyük bir orduyla Kâbe'yi yıkmaya gelmişti. Ordunun önünde büyük filler vardı. Tam Kâbe'ye saldıracaklarken Allah onların başına kuşları musallat etmişti. O kuşlar gagalarındaki pişmiş taşları Ebrehe'nin ordusunun üzerine fırlatmış, bütün askerlerini yok etmişlerdi. İşte o olayın üzerinden elli gün geçince Muhammed'im doğdu. O geceyi hiç unutmam."

"Muhammed'im sabaha doğru dünyaya geldi. O doğar doğmaz odanın içi, evin etrafı, gökyüzü nurla doldu. Doğu ve batı her taraf nurlar içinde kaldı. Gökteki yıldızlar o kadar parlak ve yakın olmuşlardı ki sanki elimi uzatsam onlara değecekti. Yavrum doğar doğmaz evin içini öyle güzel bir koku kapladı ki anlatamam. Sanki kokular bu dünyaya ait değildi. Muhammed'im doğarken hiç ağlamadı. Gözlerini gökyüzüne dikmiş, tebessüm ediyordu. Bir bebek değil de bir büyük gibiydi adeta..."

Karanlıkları Aydınlatan Doğum

Peygamberimizin doğumu sadece Mekke'de değil birçok yerde olağanüstü olaylara neden olmuştu. Bu yerlerden biri de İran'da bulunan Sasani Devleti'ydi. O günkü dünyanın iki büyük imparatorluğundan biri olan Sasani Devleti'nde olağanüstü şeyler yaşanmıştı o gece. Başkentte bulunan Hükümdarın sarayı yıkılma tehlikesi geçirmiş, sarayın on dört sütunu yerle bir olmuştu. Sasani İmparatorluğu'nun toprakları içinde bulunan ve oranın halkı yanında kutsal sayılan büyük Save Gölü de kurumuş, yaşananlar halkı dehşete düşürmüştü.

Sasani Hükümdarı, o gece kendisini dehşete düşüren bir rüya görmüş, rüyasında Arabistan tarafından kılıçlı atlı askerlerin Sasani topraklarına akın düzenleyip orayı fethettiklerine şahit olmuştu.

Kral sabah olur olmaz hemen vezirini ve rüya tabircilerini çağırdı. Onlara rüyasının yorumunu sordu. Sarayının şiddetle sarsılıp on dört sütununun yıkılması, Save Gölü'nün kuruduğu haberini alması ve gördüğü rüya. Bütün bunlar üst üste gelince kral ve adamları dehşete kapılmışlardı. Çok geçmeden bin yıldır sönmeyen kutsal ateşlerinin söndüğü haberi de geldi.

Rüya tabircileri Krala şöyle dediler:

"Efendimiz Arabistan'da olağanüstü bir olay gerçekleştiğini düşünüyoruz. Ama bunun ne olduğunu bilmiyoruz."

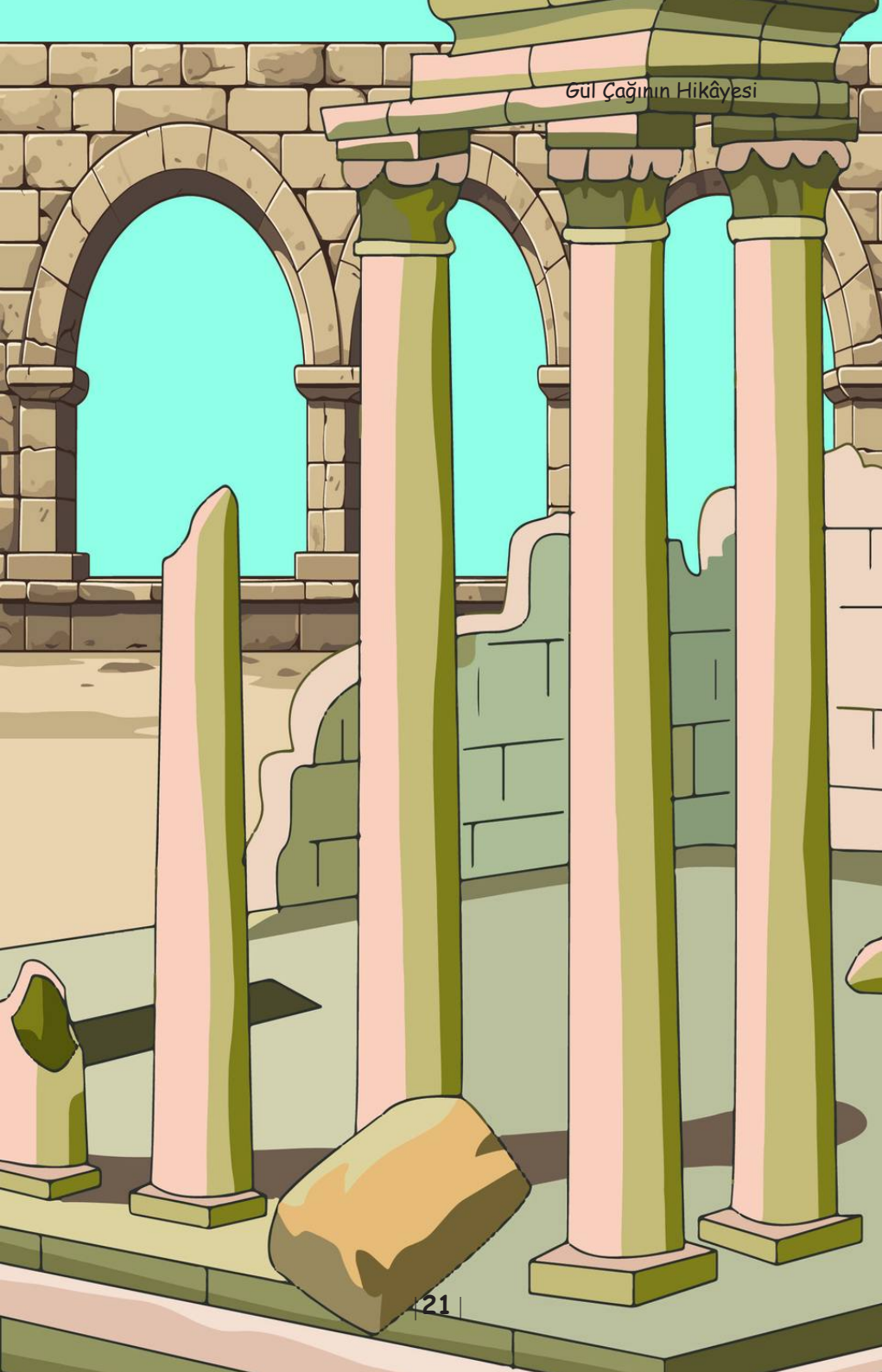

İbrahim heyecanlı bir ses tonuyla sohbete katıldı.

-Hocam yanılmıyorsam, Peygamberimizin doğumu esnasında Yahudi bilginler de o gün bazı olağanüstülükler olduğunu tespit edip Peygamberimizin peşine düşüyorlar.

-Evet, evet, dedi Ahmet Hoca. Yahudi din adamları Tevrat'tan ve diğer önemli dinî kaynaklarından aldıkları bilgiler sayesinde son Peygamber'in gelişinin yakın olduğunu öğrenmişlerdi. Peygamberimizin doğumu esnasında tüm Mekke'yi nurlar içinde bırakan o büyük yıldızı gören Yahudi bilginler o gün Mekke'de doğan çocukların peşine düştüler. Peygamberimizin Mekke'de doğduğunu anlamışlardı çünkü. Onu kaçırıp öldürmek istiyorlardı. Ama Allah'ın özel koruması altında olan Peygamberimiz, nice beladan kurtulduğu gibi bu kötü adamların elinden de kurtuldu.

Peygamberimize Ad Konulması

Ahmet Hoca sözlerini bitirince saatine baktı, sonra da yavaş yavaş kararan bağ evinin etrafındaki bahçelere. Doyumsuz bir istekle sohbetini sürdürmesini bekleyen çocuklara:

-Bugünlük bu kadar yeter değil mi? Dedi gülümseyerek. Bakın hava kararıyor. Köydekiler bizi merak ederler sonra.

Çocuklar hep bir ağızdan:

-Peygamberimizin sütanneye verilişini de anlatın sonra sohbetimiz bitsin, dediler.

Ahmet Hoca boyun eğdi.

-Peki, o zaman, birkaç noktaya daha kısaca değinip sütanne olayına geçelim. Peygamberimize o zamana kadar isim olarak çok kullanılmayan Muhammed isminin nasıl verildiğinden bahsedelim önce.

Hz. Âmine şunları söylüyor: "Ben yavruma hamileyken bir gece rüya gördüm. Rüyamda büyük bir nurun vücudumdan çıktığını ve Basra ile Şam diyarlarındaki sarayların bu nurla aydınlandığını gördüm. Sonra uyandım. O esnada fısıltı hâlinde yükselen bir ses duydum. Bana yavrumun tüm insanlığın efendisi ve kurtarıcısı olduğunu ve adını Muhammed koymam gerektiğini söylüyordu bu ses. Daha sonra bu fısıltılı sesi birkaç kere daha duydum. Hep aynı şeyleri söylüyordu bana."

Hz. Âmine yukarıda bahsettiğimiz rüyayı Peygamberimizin dedesi Abdulmuttalib'e anlatınca Abdulmuttalib çok sevindi ve Peygamberimize Muhammed adını koydu. Muhammed isminin anlamı "çok övülmüş olan" demektir. Yahudi ve Hristiyanların dinî kaynakları beklenen peygamberin adının Ahmet olduğunu söylüyor. Aslında Ahmet ve Muhammed aynı anlama gelen isimlerdir. İkisi de övülmüş manasına geliyor.

Sütanne Olayı

Şimdi gelelim sütanne olayına. O zamanlar Mekke'de çocukları şehir dışında bulunan obalarda yaşayan sütannelere vermek adetti.

Hasan şaşkın bir tavırla sohbete müdahale etti.

-Bu işte bir gariplik yok mu dedeciğim? diye sordu. Bebekleri ne diye annelerinden koparıyorlar ki? O zamanlar Mekke'de yaşayan kadınların çocuklarına verecekleri sütleri yok muymuş?

Hasan'ın bu masumane sorusu karşısında Ahmet Hoca inci gibi beyaz dişleri görününceye kadar güldü. Çocuklar da güldüler.

Hasan da elinde olmadan tebessüm ederek:

-Sözlerimde gülünecek ne var ki? diye itiraz etti.

Ahmet Hoca:

-Konu bildiğin gibi değil Hasancığım, diye söze girdi. Mekke halkının, özellikle zenginlerin, soylu ve eşraf kesiminin çocuklarını dışarıdan gelen sütannelere vermesinin birçok nedeni vardı.

Her şeyden önce Mekke'nin havası boğucuydu. Mekke; sıcak, dar vadili ve bir ticaret şehriydi. Hava şartlarının çocukların sağlıklı gelişimi için çok elverişli olmadığı düşünülürdü. Bu yüzden bulaşıcı hastalıklar eksik olmuyordu. En azından Peygamberimizin doğduğu yıllarda durum buydu.

Ayrıca şehirde farklı kavimlerle iç içe yaşandığı için konuşma şekilleri değişmişti. Oysa çöldeki oba-

larda yaşayan Araplar daha düzgün, daha etkili bir Arapça konuşuyorlardı.

Durumları iyi olan Mekkeliler çocukları çölün temiz suyunu içsin, temiz havasını solusun, sağlıklı bir şekilde yetişsin diye çocuklarını çöldeki obalardan gelen güvenilir sütannelere verirlerdi. Tabi bozuk olmayan bir Arapçayı öğrenmelerini de istiyorlardı.

İbrahim:

-Abdulmuttalib bu yüzden mi Peygamberimizi sütanneye verdi? diye sordu.

-Evet… Ama Peygamberimizin ilk sütannesi Mekke'de yaşayan bir kadındı. Peygamberimize ilk sütü amcası Ebu Leheb'in hizmetçisi Süveybe verdi. Yani Süveybe, Peygamberimizin ilk sütannesi oldu. İlk günler böyle geçti. Sonra dedesi Abdulmuttalib, Peygamberimizi Mekke'nin dışındaki bir sütanneye vermeye karar verdi. Bu durum Âmine için çok zordu ama başka çaresi yoktu. Az önce değindiğim sebeplerden dolayı Mekkeliler çocuklarını çöl Araplarının yanına gönderirlerdi. Çöldeki Arap kabilelerin kadınları Mekke'ye gelir, sütanneleri olarak her biri birer çocuk alıp giderlerdi.

Sad Obasının Güvenilir Kadını Mekke'de

O yıl da sütanneleri geldiler. İçlerinde Sad Kabilesi'nin kadınları da vardı. O yıl Sad Kabilesi'nin yurdunda kıtlık olmuş, insanlar açlık ve yoksullukla perişan olmuşlardı. O yüzden Sad Kabilesi'nden bu sene her zamankinden daha çok kadın, sütanne olmak için Mekke'ye gelmişti.

Sad Kabilesi'nin kadınlarının her biri emzirecek bir çocuk buldu. Peygamberimiz, Mekke reisi Abdulmuttalib'in torunu olmasına rağmen hiçbir sütanne onu almadı. Bazıları babası yok diye onu almadı ama çoğu da Peygamberimize sütünü veremediği için eli boş döndü. Çünkü Peygamberimiz, bu sütannelerin sütlerini içmemişti.

Sütannelerin hepsi Mekke'ye erken gelmiş, birer çocuk alıp geri dönmek için hazırlık yapıyordu. Biri hariç. Halime… Halime, Sad Kabilesi'nden on kadınla birlikte yola çıkmış ama hepsinden geri kalmıştı. Onun bindiği katır ile eşi Haris'in bindiği deve cılız ve hastalıklıydı. Hayvanları hem aç hem de güçsüzdü. Deve çok yaşlı ve hastalıklıydı. O yüzden kervandan geride kalmışlardı. Halime ve eşi Haris, Mekke'ye girerken diğer sütanneler işlerini bitirmişlerdi.

Sadullah AYDIN

Peygamberimiz Halime'nin Sütünü İçiyor

Halime, Mekke sokaklarında sütannelik yapacağı bir çocuk ararken Abdulmuttalib'le karşılaştı. Abdulmuttalib, Halime'ye torununa sütanneliği yapmasını teklif etti. Halime'yi görür görmez onu sevmişti. Halime, iyilik dolu bir yüze sahipti çünkü. Halime ilk önce bu teklife sıcak bakmadı. Peygamberimizin babası yoktu çünkü. Ama Abdulmuttalib, Mekke'nin reisiydi. Halime'ye birçok hediye vereceğini söyledi. Halime'yi ikna etti.

Halime, Mekke'nin ana kapısında çadır kurup onu bekleyen eşinin yanına gitti. Ondan izin aldıktan sonra Peygamberimizin evine, Amine'nin yanına gitti.

Hüseyin merakla sordu:

-Hocam, Peygamberimiz, Halime'nin sütünü içti mi peki?

Ahmet Hoca nazik bir sesle:

-Oraya geliyordum zaten yavrum, diye sözlerini sürdürdü. Halime Hatun, Peygamberimizi kucağına alıp emzirmeye başlayınca, onun sütünü hemen içti. Böylece Halime, Peygamberimizin ikinci sütannesi oldu.

-Halime'nin ne gibi bir özelliği vardı ki Peygamberimiz onun sütünü kabul etti.

Derin düşüncelere dalan Ahmet Hoca:

-Bence bu Allah'ın bir takdiriydi, dedi. Gerçi Sad Kabilesi'nden olan Halime ve kocası Mekke'de

bilinen, kendilerinden iyilikle bahsedilen, güvenilir insanlardı. Daha önce de Mekkelilerin çocuklarına bakmışlardı. Ama annemiz Halime'nin ne kadar faziletli ve üstün ahlaklı bir kadın olduğunu sonradan öğreniyoruz. Peygamberimize süt verdiği yılları incelerken onun büyüklüğüne şahit oluyoruz ve Peygamberimizin neden onu tercih ettiğini anlıyoruz.

Neyse sözü uzatmayalım çocuklar, yine Mekke'ye, Amine'nin evine dönelim. Halime hem Peygamberimizi, hem de Âmine'yi çok sevmişti. Âmine de Peygamberimizin sütannesini sevdi. Yavrusunu ona teslim ederken ağlayarak ona şöyle dedi:

"Lütfen oğluma iyi bak. O, Abdullah'ın yegâne yadigârı! Onu önce Allah'a, sonra sana emanet ediyorum!"

Amine'nin Peygamberimizden ayrılması çok zor oldu. Peygamberimiz sütannesiyle gittikten sonra Âmine üzüntüden yataklara düştü. Günlerce hasta yattı.

Ahmet Hoca'nın son sözleri çocukları üzmeye yetti, hepsinin de gözleri doldu. Ahmet Hoca da duygulanmıştı. Ne zaman Amine'den bahsetse duygulanırdı zaten. Onun çektiği acılar, özellikle ayrılık acısı dayanılır gibi değildi.

Ahmet Hoca saatine baktı ve duygulandığını saklamaya çalışarak:

-Ooo, çocuklar! Dedi. Zaman hayli ilerlemiş. Köye dönmezsek merak ederler bizi. Haydi ya Allah, toparlanalım, bugünlük bu kadar.

YOLDAKİ MUCİZELER

Ertesi gün yine bağ evindeydiler. Sohbet aynı ilgi ve heyecanla sürdü. Çehresinde tebessüm eksik olmayan köyün yaşlı bilgesi Ahmet Hoca, çocukların meraklı bakışları arasında Peygamber Efendimiz'in sütannesi ve babasıyla birlikte Benî Sad Kabilesi'ne yolculuğunu anlatmaya başladı.

-Evet, çocuklar! Peygamberimiz daha dört aylıkken sütanneye verildi. Sevgili annesi Âmine'den ayrıldı. Halime onu alıp kocasının yanına, konak yerine getirdi.

Halime, Abdulmuttalib'in verdiği hediyeleri de getirmişti. Halime ile kocası o geceyi Mekke'nin dışındaki konak yerinde geçirdiler.

Halime, dinlendikten sonra Peygamberimize süt vermek istedi. Peygamberimiz sütannesinin göğsünü emer emmez Halime'nin göğsü sütle doldu. Bu bir mucizeydi. Çünkü Halime'nin sütü kuraklığın getirdiği yoksulluk ve açlıktan ötürü küçük yavrusuna bile yetmeyecek kadar azalmıştı. Aslında o gece ve

ertesi gün Peygamberimizden kaynaklanan birçok olağanüstülükler yaşandı. İsterseniz bu mucizeleri sütannesi Halime'nin ağzından dinleyelim.

"Muhammed'i kaldığımız çadıra getirince ona süt vermeye başladım. Doyasıya içti. Sonra yanımızda getirdiğim bebeğime de süt verdim. O da doyasıya içti. İki yavru sütlerini içtikten sonra uyudular. Hâlbuki günlerdir öz çocuğumu bile doyuramıyordum. Sütüm o kadar azalmıştı ki öz yavrum açlıktan gece gündüz ağlıyor, uyuyamıyordu. Ben ve kocam Haris, hayretler içindeydik. Bu bir mucizeydi. Olağanüstülükler bununla bitmedi tabi. Kocam umutsuzca sütü kurumuş cılız devemizi sağmaya gitti. Gelirken götürdüğü kap sütle doluydu ve sevinç içinde devenin memelerinin sütle dolduğunu söylüyordu. Sütü kurumuş devenin memeleri sütle dolmuştu."

"Ertesi gün yola çıktığımız zaman da olağanüstülükler sürdü. Ben Muhammed'i kucağıma alıp katıra bindim. Kocam da küçük çocuğumla deveye bindi. Biz Mekke'ye gelirken bizi taşımaktan aciz, kervanın gerisinde kalan cılız katır ve devemiz öyle bir canlanmıştı ki anlatamam. Hayvanlarımız kafiledeki diğer tüm hayvanları geride bırakmıştı. Öyle ki bizimle olan diğer kadınlar onları beklememiz için yalvarıyorlardı. Bütün bunlar sütoğlum Muhammed'in gelişiyle olmuştu. Kendisiyle birlikte aramıza bereket ve mutluluk getirmişti."

Mucize Çocuk

Anlatılanları büyük bir heyecanla dinleyen Hasan:

-Dedeciğim! Diye bağırdı. Ben Peygamberimizi çok seviyorum. O her şeyiyle bir mucize!

Ahmet Hoca:

-Evet, yavrum, dedi. Onun varlığı bir mucizeydi. Onun hayatının her anı, doğumundan vefatına kadar birer mucizedir. Sadece mucize değil, insanlık için bir rahmettir. Onun mübarek varlığı insanlığa rahmet, kurtuluş, izzet getirdi.

Cafer ve Yunus hep bir ağızdan:

-Peygamberimiz Benî Sad Kabilesi'ne geldikten sonra da mucizeler devam etti mi? diye sordular.

Ahmet Hoca:

-Sevgili Peygamberimiz Benî Sad Kabilesi'ne geldikten sonra da olağanüstülükler sürdü, dedi. Peygamberimiz obaya geldiği zaman orası büyük bir kuraklık içinde kavruluyordu. Bir yıldan beridir süren bu kuraklık oba halkını perişan etmişti. İnsanlar yoksulluk içinde kalmıştı. Halime ve ev halkı da bu yoksulluktan fazlasıyla etkilenmişlerdi.

Muhammed (sav) geldikten sonra Halime'nin evine bereket ve bolluk girdi. Kısa bir sürede yoksulluktan kurtuldular. Sonra bu bereket tüm kabileye yayıldı. Uzun bir aradan sonra yağmur yağmaya başladı. Oba yeşillendi. Her tarafta bolluk ve bereket çoğalmaya başladı. Peygamberimizin varlığı oba halkı için gerçekten zenginlik ve mutluluk kaynağı olmuştu.

Anne Kucağına Geri Dönüş

Hüseyin:

-Hocam, dedi. Peygamberimiz sütannesinin yanında kaç yıl kaldı?

Ahmet Hoca beyaz sakallarını sıvazlayarak biraz düşündü. Sonra:

-Peygamberimiz dört yaşına kadar Halime Hatun'un yanında kaldı, dedi. Çöl ikliminin temiz havasının altında, kırlarda sütkardeşleriyle birlikte hayvan otlatarak, temiz yiyeceklerle beslenerek serpildi, büyüdü Peygamberimiz. Dönüş zamanı gelince Peygamberimizi Mekke'ye getiren Halime, Amine ve Abdulmuttalib'ten izin alarak onu tekrar obasına geri götürdü. Halime, Peygamberimizden ayrılmak istemiyordu.

Ancak Peygamberimizin bu seferki kalışı kısa sürdü. Yaşanan bazı olağanüstülükler sebebiyle Halime ve Haris, Peygamberimize bir zarar gelir korkusuyla onu alıp Mekke'ye, annesinin yanına, tekrar geri götürdüler.

İbrahim üzüntüyle başını salladı:

-Bu ayrılık Halime ve kocasını çok üzmüş olmalı.

-Evet, Peygamberimiz de onları çok sevmişti. Peygamberimiz sütannesinin yanından ayrılmıştı ama hiçbir zaman sütannesini unutmayacaktı. Peygamber olduktan sonra bile onu anacak, karşılaştığı çocuklarına büyük ilgi gösterecekti.

Annesine Doyamayan Yetim Peygamber

Amine konusu açılınca yine gözleri dolan Ahmet Hoca titrek bir sesle:

-Peygamberimiz annesi Âmine ve Mekke'nin reisi olan dedesi Abdulmuttalib'in yanında sevgiyle yaşamaya devam etti, dedi. Dedesi onu çok seviyor, el üstünde tutuyordu. Diğer akrabaları, amcaları da onunla ilgileniyorlardı. Ama hiç kimse anne gibi olamazdı. Hele bu anne Âmine olursa... Âmine, sevgili Abdullah'tan emanet kalan küçük Muhammed'in üzerine titriyordu. Her şeyi o olmuştu. Peygamberimiz altı yaşına kadar annesinin yanında, annesinin sevgi dolu kollarında büyüdü.

Peygamberimiz altı yaşındayken annesi Âmine, Medine yolculuğuna çıktı. Aslında Âmine uzun bir zamandır Medine'ye gitmek istiyordu. Sevgili kocası Abdullah'ın kabri oradaydı. Âmine, Abdullah'ı çok özlemişti. Mezarını ziyaret etmek, özlem gidermek istiyordu. Hem küçük Muhammed'i de görmediği babasıyla tanıştıracaktı.

Âmine, Abdulmuttalib'ten izin alarak Peygamberimiz ve dadısı Ümmü Eymen'le birlikte Medine yoluna koyuldu. Zor bir yolculuktan sonra Medine'ye vardılar. Medine'deki akrabaları onları çok iyi karşıladılar. Peygamberimiz ve annesi bir müddet Medine'de kaldılar. Medine'de bulundukları süre boyunca sık sık Abdullah'ın mezarını ziyaret ediyor, onunla özlem gideriyorlardı.

Âmine, yavrusunun elinden tutuyor, onu babasının mezarına götürüyordu. Mezarın yanına geldiklerinde Âmine, sevgili yavrusuna babasının ne kadar iyi bir insan olduğunu derin bir hüzün ve özlem içinde anlatıyordu. Bu ziyaretler sırasında Peygamberimiz babasızlığı daha derinden hissediyor, yetimliğin ne olduğunu üzüntü içinde kavrıyordu.

Peygamberimizin Medine ziyareti sadece babasının mezarını ziyaretinden ibaret değildi. O günlerle ilgili hüzünlü anıları olduğu gibi çok hoş anıları da vardı Peygamberimizin. Daha sonra kendisinin de anlattığı gibi, Peygamberimiz Medineli çocuklarla bol bol eğlendi, oyunlar oynadı, havuzlarda yüzdü, kuş uçurttu.

Medine'ye gelişleri daha bir ay olmamıştı ki Âmine burada hastalandı. Hasta haliyle Mekke'ye dönmek istedi. Akrabaları bırakmak istemediler ama Âmine gitmekte ısrarlıydı. Abdulmuttalib'in torununu çok özlediğini, onsuz dayanamayacağını biliyordu.

Âmine, çocuğu ve Ümmü Eymen'le birlikte Mekke'ye doğru giden bir kervana katıldılar. Fakat fazla yol alamadan Ebva denilen bir köyün yanında hastalığı ağırlaştı. Kervandakiler Âmine'yi Ebva'da bırakarak yoluna devam etmek zorunda kaldı.

Âmine çok geçmeden Ebva'da vefat etti. Peygamberimiz daha altı yaşındayken hem babasını hem de annesini kaybetmişti. Babası Medine'de, annesi ise Ebva'da yatıyordu artık. Küçük Muham-

med aleyhisselatu vesselam yetimliği ve öksüzlüğü beraber yaşayacaktı bundan böyle.

Ahmet Hoca duraksamadan anlatmıştı. Adeta o günlere yolculuk yapmış, önce Mekke'ye, oradan da Medine'ye uzanmıştı. Peygamberimiz ve annesi Amine ile birlikte çölleri aşmış, Abdullah'ın mezarı başında o da oturup gözyaşı dökmüş, Ebva'da o büyük acıyı yaşamıştı.

Ahmet Hoca susup da etrafına bakınca tüm gözlerde yaş gördü. Çocuklar ağlamıştı. Kendisi de ağladığının farkına vardı. Mahcup bir edayla gülümsedi.

-Çocuklar! dedi. Bugünlük bu kadar yeter. Daha fazla anlatamayacağım. Yarın Peygamberimizin çocukluk dönemini tamamlarız inşallah!

Masum bakışlarını dedesine diken Hasan:

-Peygamberimiz daha küçük yaşta büyük acılar yaşamaya başlamış, dedi.

Ahmet Hoca titrek bir sesle:

-Evet, yavrum! Dedi. Anam babam ona feda olsun, daha bebek sayılacak yaştayken annesinden ayrıldı. Babasını zaten hiç görmemişti. Tam annesine kavuşmuşken onu kaybetti.

Derin bir nefes alan Ahmet Hoca:

-Çocuklar, sonraki sohbetlerimizde de göreceğiniz gibi peygamberimiz çocukluğundan itibaren hep ayrılığı, acıyı, hüznü, yoksulluğu yaşamıştır. Yüce Allah onu büyük görevlere, Peygamberlik ma-

kamına hazırlamak için zorluk ve acılarla olgunlaştırmıştır. Peygamberimiz daha sonra anlatacağımız gibi dedesini de kaybetmiştir. Geçimini sağlamak için çobanlık yapmıştır. O daha küçükken yoksulların, mazlumların sıkıntılarına ortak olmuş, onlarla aynı duyguları paylaşmıştır.

Saatine bakan Ahmet Hoca, bağ evindeki sohbeti sona erdirdi. Sonra ikindi namazını kılmadıklarını fark etti. Abdest alan çocuklarla birlikte çardağın altında ikindi namazını kıldılar. Daha sonra konuşa konuşa köyün yolunu tuttular.

YOKSUL AMCASININ KORUMASI ALTINDA

Bağ evindeki sohbet gün geçtikçe daha heyecanlı bir hal alıyordu. Sohbet halkasına yeni yeni isimler katılıyor, çocuklar Ahmet Hoca'yı can kulağıyla dinliyorlardı.

Ahmet Hoca ertesi gün kaldığı yerden devam etti.

-Babasından sonra Peygamberimizin annesi de vefat edince dedesi Abdulmuttalib onu himayesine aldı. Dedesi onu daha önce de çok seviyordu. Ama Amine vefat ettikten sonra Abdulmuttalib'in Peygamberimize olan sevgi ve ilgisi çok daha fazla arttı.

Abdulmuttalib, Peygamberimizi diğer tüm çocuklarından daha çok seviyordu. Üzerine titriyor, Peygamberimize yalnızlığını hissettirmemek için ne gerekiyorsa yapıyordu.

Mekke'nin reisi olan Abdulmuttalib'in Kâbe'nin gölgesine serili bir döşeği vardı. Hiç kimse oturamazdı oraya. Çocukları bile... Abdulmuttalib o

döşeğe oturur, etrafını saran Mekkelilerle sohbet ederdi. O döşeğe sadece küçük Muhammed otururdu. Yedi yaşındaki yetim Muhammed (sav)... Onu oradan kaldırmak istediklerinde Abdulmuttalib kızar "Yavrumu rahat bırakın!" derdi. "O, şanı çok büyük bir insan olacak. Gelecekte çok büyük makamlara ulaşacak."

Peygamberimizin dedesinin yanındaki hayatı çok uzun sürmedi. Amine'nin vefatından iki yıl sonra Abdulmuttalib de ölüm döşeğine düştü. Abdulmuttalib, ölmeden önce oğullarının içinde en merhametli ve Peygamberimize çok düşkün Ebu Talib'i yanına çağırdı.

"Abdullah'ımın yetimini sana emanet ediyorum oğlum" dedi. "Ona iyi bakacağına inanıyorum. Emaneti emin ellere teslim etmenin huzuruyla Allah'ın katına gidiyorum."

Peygamberimiz sekiz yaşındayken dedesini de kaybetti. Küçük Muhammed, sevdiklerini bir bir kaybediyordu. Büyük bir üzüntüyle dedesinin cansız bedenine sarılmış ağlayan Peygamberimizi bundan böyle yoksul amcası Ebu Talib himaye edecekti.

Cafer merak içinde sordu:

-Hocam, Peygamberimizin başka amcaları da vardı. Hatta çoğu zengindi. Bir yerde okumuştum, Peygamberimizin amcaları içinde en yoksul olanı Ebu Talib'miş.

-Evet, doğru.

-Dedesi neden Peygamberimizi en yoksul amcasına emanet ediyor?

Ahmet Hoca gülümsedi.

-Aferin Cafer, dedi. Ayrıntıları merak etmeniz çok güzel.

Sonra çocuklara dönerek şöyle dedi:

-Peygamberimiz aleyhisselatu vesselamın amcası Ebu Talib'in himayesine verilmesinin birçok nedeni var. Her şeyden önce Ebu Talib, Peygamberimizi en çok seven amcasıydı. Bunun yanı sıra ahlakı çok güzel, dürüst, çok merhametli biriydi. Abdulmuttalib ona çok güvendiği için torununu emanet etti.

Çocukların ışıltılı gözlerine sevinçle bakan Ahmet Hoca heyecanla:

-Haydi, Çocuklar, dedi. Peygamberimizin amcasının yanında geçen hayatına geçelim. O zaman Abdulmuttalib'in nasıl isabetli bir tercih yaptığını göreceğiz. Haydi, o günün Mekke'sine, Ebu Talib'in evine misafir olmaya...

Yanında bulunan sürahiden birkaç yudum su alan Ahmet Hoca başladı anlatmaya...

-Abdulmuttalib vefat ettikten sonra Peygamberimiz Ebu Talib'in evine taşındı. Ebu Talib'in kırk yıldan fazla sürecek sevgi, şefkat ve fedakârlık dolu himayesi böylece başlamış oldu. Ebu Talib, Peygamberimiz için gerçek bir babaydı. Eşi Fatıma da gerçek bir anne. Ebu Talib ile eşi Fatıma Peygamberimize yetimliği, annesizlik ile babasızlığı hiç hissettirmemeye çalıştılar.

Peygamberimiz o evin en seçkin kişisiydi. Ebu Talib'in evi kalabalıktı. Çocukları çoktu. Ama Peygamberimiz her zaman sofranın başköşesine oturtulur, o başlamadan hiç kimse yemeğe el uzatmazdı. Peygamberimizin varlığı, girdiği her yere, her eve bereket ve mutluluk getirdiği gibi, Ebu Talib'in evine de bereket ve mutluluk getirmişti. İlk lokmayı o aldığı zaman yemek ne kadar az olursa olsun kalabalık aile doymadan bitmezdi. Peygamberin mucizevî varlığı Ebu Talib'in evinde de tüm canlılığıyla hissediliyordu.

Ebu Talib, Peygamberimizi yanından hiç ayırmıyordu. Nereye giderse onu da götürüyordu. Bu arada Peygamberimiz olgunlaşıyor, hayatı tam anlamıyla tanımaya başlıyordu. Amcası yoksul olduğu için Peygamberimizin de hayatı yoksulluk içinde geçiyordu. Ama hiç kendine dert etmiyor, daha o yaşlardayken yoksulluktan şikayet etmiyor ve yoksulları kendisine yakın görüyordu.

Peygamberimiz biraz büyüyünce amcasına maddi katkıda bulunmak için çobanlık yapmaya başladı. Zengin Mekkelilerin koyun ve develerini otlatan Peygamberimiz yoksul amcasına yardımcı olduğu için çok mutluydu.

Peygamberimiz Şam Yolcusu

Ahmet Hoca sustu. Hafifçe gülümseyerek çocukları süzdü. Hepsinin de sabırsızlıkla sözlerinin devamını beklediklerini görünce kaldığı yerden devam etti.

-Peygamberimiz on iki yaşına basınca amcası onu kendisiyle Şam yolculuğuna çıkardı. Şam'a giden Mekke ticaret kervanının içinde Ebu Talib'in de malları vardı. Bundan ötürü Ebu Talib de Şam'a gidiyordu. Ebu Talib'ten hiç ayrılmamış olan Peygamberimiz, Şam yolculuğunda da ondan ayrılmak istememiş,

"Beni nereye, kime bırakıp gidiyorsun amcacığım?" demişti.

Peygamberimizin yaşı küçük olduğu için ilkin onu götürmek istemeyen Ebu Talib, daha sonra yolculuk tehlikelerle dolu, zor ve uzun olmasına rağmen kararını değiştirmiş, yeğenini yanına almıştı.

Yolculuk çetin ve sıkıntılı geçiyordu. Sık sık mola veriyorlar, kavurucu çöl sıcağının altında yollarına devam ediyorlardı. Sıkıntıdan en az etkilenen kişi Peygamberimizdi. Çünkü yol boyunca koyu bir bulut Peygamberimizin başının üstünden ayrılmıyor, Peygamberimiz nereye giderse o da oraya gidiyor, Peygamberimizi güneşin yakıcı hararetinden koruyordu.

Kervan Şam'la Kudüs arasında bulunan Busra şehrine varınca, Ebu Talib ticaret mallarını Busra pazarında satarak Mekke'ye geri döndü. Peygamberimizin ticaret kervanıyla yaptığı ilk yolculuk tecrübesi bu oldu.

Mekke Halkının Güvendiği Genç

Ahmet Hoca hafifçe öksürerek toparlandı.

-Kaldığımız yerden devam edelim çocuklar, diye konuştu. Ebu Talib, zaten Peygamberimizin farklılığını, diğer insanlardan üstünlüğünü, faziletini biliyordu. Amine'den duydukları, Halime'nin söyledikleri ve kendi gördükleri fazlasıyla bunu ispatlıyordu. Çocuk yaşta olmasına rağmen şimdiden herkes ona Muhammedülemin diyordu. Yani yalan söylemeyen, dürüst, güvenilir Muhammed…

Peygamberimiz putlardan nefret ediyor, her fırsatta putlara olan nefretini açığa vuruyor, onları küçümsüyordu. Ebu Talib, aşırı putperestlerin Peygamberimize zarar verebileceğinden korktuğu için gözünü onun üzerinden ayırmıyordu.

Peygamberimiz amcasının sıcak yuvasında, kendisini seven insanların arasında büyüdü. Etrafını saran hiçbir kötülük ve çirkinliğe bulaşmadan… O, yüce yaratıcının koruması altındaydı. Doğar doğmaz onu peygamberliğe hazırlamaya başlayan yüce Allah'ın koruması altında… Bundan ötürü Peygamber Efendimiz, putperestlikle kirlenmiş, şirk bataklığı içinde yüzen, her türlü zulüm ve ahlaksızlığa bulaşmış müşrik Mekke toplumu içinde bir bebek gibi temiz, bir gül gibi çevresine güzel kokular saçarak büyüdü. Ahlak ve karakteri her yaştan insanı kendisine hayran bırakıyordu. Onun varlığı insanlar için bir mutluluk kaynağıydı.

Mekke toplumu içinde büyüyen Peygamber Efendimiz, üstün ahlakı, göz kamaştıran dürüstlük ve eminliği,

çok yönlü erdemleriyle kısa bir süre içinde Mekke'nin en çok tanınan, sevilen, parmakla gösterilen kişisi oldu. Muhammed denilince insanların yüzleri sevinçle aydınlanıyordu. Hiç kimse şimdiye kadar onun ağzından asla yalan bir söz işitmemiş, ondan kötü bir davranış görmemişti. Herkes onun Allah'ın seçkin kullarından biri olduğu konusunda hemfikirdi.

Bundan ötürü zor günlerinde hep onun kapısını çalıyorlar, Allah'ın katında vesile olmasını istiyorlardı ondan. Bu taleplerden birisi de yağmur duasıydı.

Peygamberimizin gençlik yıllarında Mekke şiddetli bir kuraklığın pençesine düşmüştü. Kuyu suları kurumuş, yeşillik namına bir şey kalmamıştı. Hayvanlar açlık ve susuzluktan telef oluyordu. Mekke halkı perişandı.

Mekkeliler sonunda gelip Ebu Talib'in kapısına dayandılar. Ebu Talib, Mekke'nin reisi sayılırdı. Mekkeliler Ebu Talib'ten yağmur duasına çıkmasını istediler. Ebu Talib onları kırmadı. Peygamberimizin elinden tutup diğer Mekkelilerle birlikte Kâbe'ye yöneldi. Kâbe'nin kapısı önünde Peygamberimizin kolunu tutup havaya kaldırdı. Sonra Allah'a şöyle dua etti:

-Ey Kâbe'nin Rabbi! Senin katında çok yüce bir makamı olduğuna inandığım yeğenim Muhammed'in hatırına Mekke halkını bu perişanlık ve kuraklıktan kurtar!

Çok geçmeden Mekke'nin üstü yağmur bulutlarıyla kaplandı. Sonra şiddetli bir yağmur yağmaya başladı. Mekke halkı kuraklıktan kurtulduğu için çok sevinmiş, Peygamberimizin onların yanındaki değeri daha da artmıştı.

Faziletliler Cemiyeti

Ahmet Hoca biraz düşünceye daldıktan sonra sözlerini şöyle sürdürdü:

-Çocuklar Peygamberimizin gençlik yıllarından bahsedip de Hilfülfudul olayından, yani Faziletliler Cemiyeti'nden bahsetmemek olmaz. Peygamberimiz ahlak güzelliğinde olduğu kadar adalet yanlısı tavırlarında da öndeydi. Zalimlerden ve zulümden nefret ediyordu Peygamberimiz. Her zaman haklının ve mazlumun yanında yer alıyordu. Peygamberimiz gençlik yıllarında güçlülere karşı mazlumları koruyan, yoksul ve zayıfları savunan bir oluşuma katılmıştı.

Mekkeli bir grup insanın kurduğu bu teşkilatın adı Hilfülfudul idi. Peygamberimiz de onların arasındaydı. O dönem Mekke'de korkunç bir zulüm hâkimdi. Güçlüler zayıfların haklarını ellerinden alıyor ve hiç kimse onlara bir şey demiyordu. Güç ve kudret zalimlerin elindeydi. Halkı onlar yönetiyordu. Böyle bir ortamda Hilfülfudulun kurulması adeta çağ atlamak gibi bir şeydi ve bunun başını da Peygamberimiz gibi yürekleri adalet duygusuyla çarpan insanlar çekiyordu. Hilfülfudul yoksul ve fakirler için adeta bir umut ve kurtuluş kapısı olmuştu.

Peygamberimiz Evleniyor

Ahmet Hoca saatine baktı. Vakit bir hayli ilerlemişti. Bu günlük sohbeti sonlandırmak istiyordu. Bunu anlayan çocuklar hep bir ağızdan:

-Hocam, hocam! diye bağırdılar. Lütfen bize bugün Peygamberimizin evliliğini de anlatın.

Ahmet Hoca onları kıramadı.

-Peki, çocuklar, dedi. Ama bu konu biraz uzun… Peygamberimizin Hatice'nin ticaret kervanlarına başkanlık etmesi olayıyla işe başlamalıyız. Köye geç kalmaz mıyız?

Çocuklar yine hep bir ağızdan rica edince Ahmet Hoca'ya da anlatmaktan başka çare kalmadı.

-Madem ısrar ediyorsunuz, anlatalım o zaman. Peygamberimiz yirmi beş yaşına gelince amcası Ebu Talib, ondan ticaret yapmasını istedi. Onu karşısına alıp şöyle dedi:

"Sevgili yeğenim, biliyorsun ki ben yoksul ve yükü ağır bir kimseyim. Ailem de kalabalık. O yüzden sana rahat bir hayat sağlayamadım. Yaşın büyüdü, istiyorum ki maddi anlamda artık rahat edesin. Yetenekli, akıllı ve çalışkansın. Dürüst ve güvenilirsin. Ticaret için olması gereken tüm özellikler var sende."

Peygamberimiz susarak amcasını dinliyordu. Ebu Talib devam etti.

"Hüveylid'in kızı Hatice'nin adını duymuş olmalısın. Mekke'nin en zengin kadınlarından… Bu kadının

Şam'a gidecek ticaret kervanında malı var. Kendine güvenilir bir adam arıyor. Mallarını Şam'da satacak, onun adına ticaret yapacak sağlam bir temsilci istiyor. Bunu duyunca sen aklıma geldin. Hatice'nin temsilcisi olur musun?"

Peygamberimiz amcasını kırmadı. Ona katkıda bulunmak istiyordu. Amcasının teklifini kabul etti.

Ebu Talib hemen Hatice'nin evine gitti. Ona yeğeninden bahsetti. Peygamberimizin faziletlerini bir bir saydı. Kendisi adına ticaret kervanına katılacak.

Ebu Talib'in Peygamberimizin faziletlerinden bahsetmesine gerek yoktu. Çünkü Hatice Muhammedü'l Emin'i iyi tanıyordu. Hatice Peygamberimizin yüce ahlakından haberdardı. Kendisi de son derece üstün ahlaklı ve erdem sahibi bir kadın olan Hatice, Peygamberimizin iş teklifini sevinçle kabul etti.

"Muhammed'ten daha iyisini mi bulacağım?" dedi gülümseyerek.

Ücret konusunda da hiç cimri davranmadı Hatice. Başkalarına vereceği ücretin iki katını vereceğini bildirdi. Böylece Peygamberimize hayatında ikinci defa Şam yolu göründü.

Şam kervanının yola çıkacağı gün Ebu Talib, derin bir hüzün içinde Peygamberimizle vedalaştı. İlk defa ondan uzaklaşıyordu. Peygamberimiz üç ay süren uzun bir yolculuğa çıkacaktı.

Hatice, güvenilir hizmetçisi Meysere'yi de Peygamberimizle gönderdi. Meysere, üç ay boyunca sevgili Peygamberimizden hiç ayrılmadı. Hep yanındaydı. Meysere, yolculuk boyunca Peygamberimizle ilgili birçok harika olaya şahit oldu. Onun zekâ ve ahlakına, dürüstlük ve çalışkanlığına hayran kaldı.

Üç ayın sonunda Şam kervanı Mekke'ye döndü. Peygamberimiz, Hatice'nin mallarını çok iyi bir kârla satmış, bol bir kazançla geri dönmüştü. Hatice de ona karşılığını fazlasıyla verdi.

Hatice, Peygamberimizle birlikte gönderdiği hizmetçisi Meysere'yi yanına çağırdı. Ondan Peygamberimizle ilgili bilgi vermesini istedi.

"Söyle bakalım", dedi Meysere'ye. Muhammed'i nasıl buldun? Onunla geçirdiğin üç ay zarfında nasıl bir insanla karşılaştın?

Meysere, derin bir hayranlıkla Peygamberimizden bahsetmeye başladı.

"Hiç sorma ey hanımefendim! Ben hayatımda böyle dürüst, yalan söylemeyen, işinin ehli ve üstün faziletlere sahip bir insan tanımadım. Tam anlamıyla mükemmel bir insan O. Muhammedülemin lakabını fazlasıyla hak ediyor. Sadece bu değil. Onda gördüğüm olağanüstülükleri şimdiye kadar hiç kimsede görmedim. Nice harika olaya şahit oldum onunla birlikteyken. O, tek bir Allah'a inanıyor. Putlardan nefret ediyor. Alışveriş esnasında ondan putlar adına yemin isteyenlere açık açık putlara inanmadığını, onlardan nefret ettiğini söylüyordu."

Hatice heyecanla söze karıştı.

"Sen harika olaylardan bahsettin. Nedir bu harika olaylar dediğin şeyler?"

"Hepsini sayamam ki! Mesela bulut olayı… Yol boyunca Muhammed'i hep bir bulut gölgeliyordu. Başının üzerinden eksik olmayan bir bulut nereye giderse onu takip ediyor, onu hep gölgelendiriyor.

Meysere, Hatice'nin soru yağmuru altında sevgili Peygamberimizle geçirdiği üç ayda yaşananları uzun uzun anlattı.

Hatice, Meysere'nin anlattıklarından çok etkilenmiş, Peygamberimizin güzel ahlakına hayran olmuştu. Peygamberimizin etrafında yaşanan olağanüstülükler, Hatice'yi derin düşüncelere sevk etmiş, Peygamberimize başka bir gözle bakmasına yol açmıştı.

Hatice, durmadı. O günün toplumunda kâmil bir bilgin sayılan, Tevrat ve İncil'i okumuş amcasının oğlu Varaka bin Nevfel'in yanına gitti. Ona Meysere'nin Peygamberimizle ilgili anlattıklarından bahsetti. Duydukları karşısında Varaka da heyecanlanmıştı. Heyecanla şöyle konuştu Varaka:

"Ey Hatice, eğer söyledikleriniz doğruysa Muhammed beklenen peygamberdir. Çünkü kutsal kitaplarda bu vakitlerde Arabistan civarında bir peygamberin çıkacağı yazılıyor. Anlattıklarınız bu kutsal metinlerde geçen peygamberin özellikleriyle bire bir örtüşüyor. Muhammed insanlığın son peygamberi olacak."

Muhammed (sav) yoksuldu. Evlenecek parası bile yoktu. Hatice için bunların hiç önemi yoktu. O, Mekke'nin en zengin kadınlarından biriydi. Dünyada gözü yoktu bu iffet abidesi kadının. Erdemler sultanı Muhammed (sav) ile evlenip mutlu bir yuvanın temellerini atmak istiyordu.

Hatice, Münye kızı Nefise'ye durumunu açıkladı. Nefise, Hatice validemizin yakın arkadaşlarındandı. Onun sır ortağıydı. Nefise, Hatice'yi dinledikten, duygularını öğrendikten sonra:

"Sen bu işi bana bırak, ben hallederim" diye konuştu.

Hatice, sevinç içinde:

"Nasıl başaracaksın?" diye sorunca Nefise:

"Ben bizzat gidip Muhammed'le konuşacağım. Onun bu teklifi geri çevireceğini sanmıyorum. Senin gibi erdem ve faziletleriyle Mekke'de nam salmış, güzel ve zeki bir kadını Muhammed niye geri çevirsin ki! İnanıyorum ki ikiniz uyumlu bir çift olacaksınız."

Nefise, Peygamberimizi arayıp buldu. Uygun bir üslupla Hatice Validemizin teklifini ona iletti. Peygamber Efendimiz de bu teklife sevinmişti. Ama evlenecek maddi durumu yoktu. Yoksuldu. Amcasının evinde yaşıyordu. Bu durumunu dolaylı yollarla Nefise'ye anlattı.

"Ben de Hatice gibi güzel ahlakı ve iffetiyle nam salmış bir hanımefendiyle evlenmek isterim ama nasıl?"

Nefise, işi bağladığı için çok mutluydu.

"Sen hiç merak etme, dedi Peygamberimize. Ben hallederim."

Nefise'nin girişimleri sonuç vermiş, Hatice ve Peygamberimiz evlenmeye karar vermişlerdi. Peygamber aleyhisselatu vesselam durumu amcasına bildirdi. Ebu Talib, evinde baş tacı ettiği ve canından çok sevdiği yeğeninin evinden ayrılacağına hüzünlense de evlilik haberi onu da çok sevindirdi. Ebu Talib, şu sözleriyle sevgili yeğenine onay verdi:

"Hatice, Mekke'de sayılıp sevilen, faziletli bir kadın... İkiniz de bu evliliğe sıcak bakıyorsanız neden olmasın?"

Peygamberimizin amcaları Ebu Talib, Hamza ve Abbas, iyilerin evlilik düşüncesini kesinleştirmek için Hatice'nin evinin yolunu tuttular. Hatice validemiz de akrabalarını çağırmıştı. Ebu Talib, kalkıp kısa bir konuşma yaptı. Haşimoğullarının temiz bir soydan geldiğini, İbrahim Peygamberin çocukları olduklarını, ahlak ve faziletleriyle örneklik teşkil ettiklerini söyledi. Sonra sözü Peygamber Efendimiz'e getirerek onun erdem ve faziletlerini, yüce ahlakını anlatmaya başladı. Ebu Talib,

"Yeğenim belki mal ve mülk açısından fakirdir ama şeref, yiğitlik, cesaret, akıl bakımından insanların en üstünüdür. Mal ve mülk geçicidir ama bu saydığım faziletler kalıcıdır."

Hatice'nin akrabalarından biri de ayağa kalkıp Hatice validemizin faziletlerinden bahsetti. Amcaların kalkıp iki tarafı övücü sözler söylemeleri

orada bulunanlar arasında bir hüzün havası da estirmişti. Çünkü hem Peygamberimizin hem de Hatice validemizin babaları yoktu. Hatice'nin babası, Ficar Savaşları'nda öldürülmüştü. Ficar Savaşları, İslam'dan önce Arap kabileleri arasında yapılan savaşlardır. Bu savaşlar, savaşmanın yasak olduğu haram aylarda yapıldığı için bu adla anılmıştır. Hz. Muhammed (sav) gençlik yıllarında bu savaşlardan birine şahit olmuştur.

Evet, makul bir mehir karşılığında Peygamberimizle Hatice annemizin nikâhları kıyıldı. Düğün merasimine Peygamberimizin sütannesi Halime de katılmıştı.

Peygamberimiz, Hatice'yle evlendikten sonra ilk işlerinden biri olarak durumu iyi olmayan amcasına yardım etmek oldu. Peygamberimiz amcası Abbas'la anlaşarak Ebu Talib'in yükünü hafifletmek için bazı çocuklarını yanlarına aldılar. Peygamberimiz, Ali'yi yanına aldı, amcası Abbas da Cafer'i yanına alarak bakımını üstlendi.

Hayatını Hatice annemizle birleştiren Peygamber Efendimizin kurduğu yuva sadece ona ve yakınlarına değil tüm Mekkeliler için bir mutluluk kaynağı olmuştu. Peygamberin evi kimsesizler, köle ve cariyeler için bir umut evine dönmüştü. Açların, çıplakların, dertlilerin sorunlarına çözüm bulan bir hayır kurumu gibi çalışıyordu bu ev.

Peygamber Efendimizin Hatice validemizden iki oğlu ve dört kızı oldu. Oğulları Kasım ve Abdullah

daha küçük yaşlardayken hayata veda ettiler. Kızları da dünya ve ahiret kadınlarının hanımefendisi Fatıma dışındakiler Resulullah aleyhisselatu vesselam daha hayattayken cennete kanatlandılar.

Konu uzamış alacakaranlık çökmüştü. Bağın içinde şarıl şarıl akan buz gibi pınar suyuyla abdest alan Ahmet Hoca ve çocuklar akşam namazını bağ evinin önüne, otların üzerine serdikleri kilimlerin üzerinde cemaatle kıldılar. Dualar ettiler. Sonra yaz akşamının rahatsız etmeyen tatlı meltemi altında köye doğru yol aldılar. Hepsinin zihni ertesi gün anlatılacak konuyla meşguldü. Hepsi de adeta Peygamberimizin yaşadığı yıllara kanat açmışlar, o günlere doğru uçup gitmişlerdi. Sanki zamanda yolculuk yapmışlardı.

KÂBE YENİDEN İNŞA EDİLİYOR

Ertesi gün Ahmet Hoca çocukları daha fazla heyecanda bırakmamak için kaldığı yerden siyeri anlatmaya başladı.

-Peygamberimiz Mekke toplumunda büyük bir saygınlık içinde yaşamını sürdürürken Mekke toplumunun gözündeki saygınlığı yaşanan bir olayla daha da arttı. O sıralar sevgili Peygamberimiz otuz beş yaşlarındaydı. Mekkeliler bazı nedenlerden dolayı Kâbe'nin tamir edilmesini istiyorlardı. Ama yapacakları şeyin Allah'ın gazabına yol açacağından korkuyorlardı. Lakin bu tartışmaların olduğu günlerde bir hırsızın Kâbe'ye girerek içindeki değerli eşyaları çalması, yine bir kadının yanlışlıkla Kâbe'nin örtüsünü ateşe verip yakması Mekkelileri Kâbe'nin yıkılıp tekrar tamiri konusunda ikna etti.

Mekke'nin ileri gelenleri, kimin nereyi tamir edeceği konusunda tartıştıktan sonra Kâbe'yi yıkma işine giriştiler. Ama hiçbiri ilk kazmayı vurmaya cesaret edemiyordu. Allah'ın gazabından korkuyorlardı.

Mekkeliler Allah'a inanıyorlar, Kâbe'nin büyük peygamber Hz. İbrahim tarafından inşa edildiğini kabul edip bu mabede Allah'ın evi gözüyle bakıyorlardı. Onları müşrik yapan şey, uydurdukları putları Allah'a ortak koşmalarıydı.

Kâbe'ye büyük bir hürmet gösteren Mekkeliler, yıkmaktan çekiniyorlar, yıktıkları takdirde başlarına bir şey gelmesinden korkuyorlardı. Bu korkuyla birlikte yıkmaya başladılar. Hz. İbrahim'in temeline kadar yıkımı gerçekleştiren Mekkeliler, Hz. İbrahim'in temeline sadık kalarak Allah'ın evini yeniden inşa ettiler.

Kâbe'nin duvarları bitip de iş kutsal siyah taş Hacerü'l Esved'i yerine yerleştirmeye gelince Mekkeliler arasında yeni bir tartışma baş gösterdi. Her kabile bu kutsal taşı tek başına yerleştirmek istiyordu. Tartışma büyümüş Mekkeliler bir türlü orta bir yol bulamamışlardı.

Hacerü'l Esved'in, kim tarafından yerine yerleştireceği tartışması o kadar büyüdü ki Mekkeliler işlerini güçlerini bırakıp silahlanmaya başladılar. Gerginlik had safhadaydı. Dökülecek ilk kan büyük bir felakete yolaçabilirdi. Ficar Savaşları'ndan daha yeni kurtulmuş Mekke halkı başka bir büyük iç savaşın içinde kendini bulabilirdi.

Durumun vahametini gören aklı başında bazı Mekkeli ileri gelenler gerginliği azaltmak için bir fikir ortaya attılar. Şöyle dediler ileri gelen bazı Mekkeliler:

"Gelin aramızda bir hakem tayin edelim. Şu an toplandığımız mescidin kapısından ilk giren kişi aramızda hakem olsun."

Mekkeliler bu teklifi kabul ettiler. Çok geçmeden ilk kişi uzaktan göründü. Bu, Mekke halkının kendisine Muhammedülemin dedikleri kişiydi. Yani Muhammed aleyhisselamdı. Mekkeliler sevinç içinde:

"İşte Muhammedülemin geldi!" dediler. "O, emin ve güvenilir bir insandır. Onun hakemliğini kabul ediyoruz."

Peygamberimiz sorunu dinledikten sonra Mekkelilerden geniş bir örtü getirmelerini istedi. Örtüyü yere serdikten sonra Hacerü'l Esved'i mübarek elleriyle alıp örtünün içine koydu. Daha sonra aralarındaki sorunu nasıl halledecek diye ona büyük bir merakla bakan Mekkeli kabile reislerine döndü.

"Her kabile reisi örtünün bir ucundan tutsun!" diye buyurdu.

Mekkeliler, Resulullah'ın (sav) dediğini hemen yaptılar. Her kabile reisi örtünün bir ucundan tutup kaldırdı. Örtüyü mübarek taşın yerleştirileceği yere kadar taşıdılar. Peygamber aEfendimiz (sav), mübarek elleriyle kendisi bizzat Hacerü'l Esved'i kaldırıp yerine yerleştirdi. Kâbe'nin inşaatı kaldığı yerden devam edip kısa sürede bitirildi.

Peygamberin bu dâhiyane çözümü tüm Mekkelileri memnun etti. İtiraz eden hiç kimse çıkmadı.

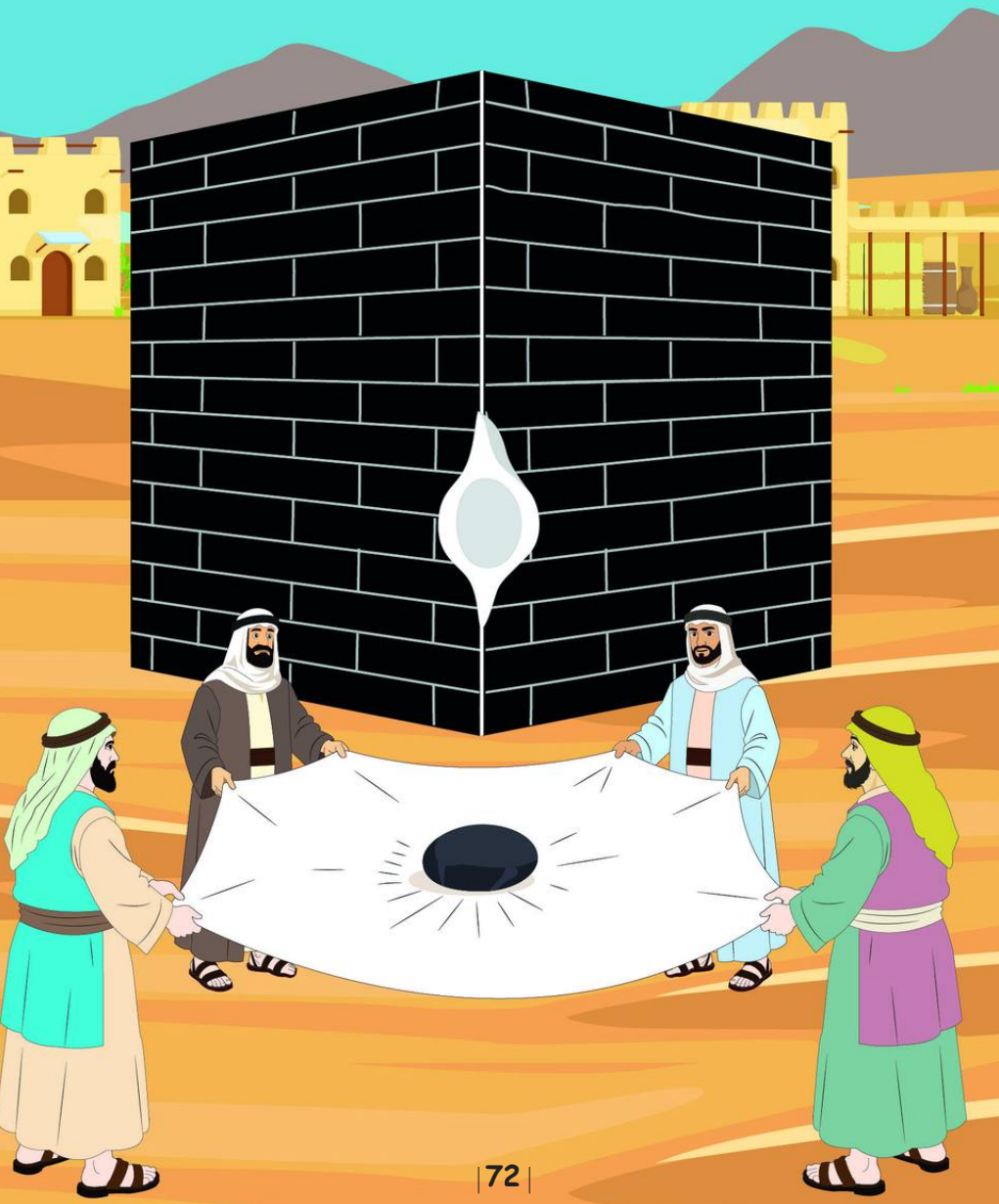

Çünkü tüm kabile reisleri siyah taşın taşınmasına katkıda bulunmuştu.

Peygamber Efendimizin, Hacerü'l Esved meselesini adil bir şekilde çözüme bağlayıp Mekke'de büyük bir savaşın önüne geçmesi, onun Mekke halkı yanındaki saygınlığını daha da artırdı.

İşte böyle bir atmosferde peygamberlikle şereflendirildi Muhammed (sav)...

Beklenen Kurtarıcı

Ahmet Hoca biraz soluklandıktan sonra kaldığı yerden devam etti.

-Resulullah (sav), kırk yaşındayken, Mekke yakınlarında bulunan Hira Mağarası'nda peygamberlikle şereflendi. Aslında Peygamber aleyhisselatu vesselam uzun bir müddettir bu göreve hazır hale getiriliyordu.

Peygamber (sav), bu ağır ve mukaddes görevi üstlenmeden önce insanlardan uzaklaşmış, ıssız Hira Mağarası'nda kendini tefekküre vermişti. Bazen günler süren bu yalnızlık zamanlarında derin düşüncelere dalıyor, Allah'la arasındaki bağı güçlendiriyordu. Kendi zamanını, insanların içine düştükleri küfür ve cehalet bataklığından nasıl kurtarılacaklarını uzun uzun düşünerek geçiren Peygamber Efendimiz, gün geçtikçe peygamberliğe hazır hale geliyordu.

Hz. Muhammed'in (sav), peygamberliğe ilk adımı, sadık rüyalarla olmuştu. Sık sık sadık rüyalar görüyordu Peygamber aleyhisselam. Gün gibi çıkan bu rüyaları validemiz Hatice'yle paylaşıyordu.

Yine Hira Mağarası'nda inzivadayken Peygamberimiz'e ilk vahiy geldi. Peygamberimiz, bir şafak vakti Hira'da dua ve derin düşüncelerle meşgul olduğu sırada, nurlar içindeki Hz. Cebrail karşısında belirdi.

Cebrail, Peygamber Efendimize (sav) yaklaştı. Emredici ama şefkat dolu bir sesle konuştu.

"Oku!"

Muhammed (sav) şaşkınlıkla Cebrail'e cevap verdi.

"Ben okuma bilmem ki!"

Cebrail, Hz. Muhammed'i (sav) kucakladı. Sonra bırakarak ikinci defa:

"Oku!" diye emretti.

Peygamber'den aynı cevap geldi.

"Ben okuma bilmem!"

Cebrail'den ikinci kucaklayış ve üçüncü emrediş:

"Oku!"

Peygamber (sav), korku ve heyecan içinde sordu:

"Ne okuyayım?"

Ve Cebrail'in ağzından ilk ayetler pınar gibi döküldü. Cebrail'in tok, yankılı, emredici ama sevgi, merhamet ve saygı dolu heybetli sesinden Hz. Muhammed'in (sav) ruhuna, kalbine akan ilk ayetler.

"Oku, her şeyi yaratan Rabbinin adıyla ki O, insanı pıhtılaşmış bir kandan yarattı. Oku, ki senin Rabbin kalemle yazmayı öğreten, insana bilmediğini öğreten, bol kerem ve ihsan sahibidir." (Alak Suresi: 1-5 ayetler)

Cebrail, geldiği gibi gitti.Peygamber Efendimizi (sav) büyük bir heyecan içinde bırakarak... İnsanlığın kaderini değiştirecek bu olay gerçekleşirken

tarih Miladi 610'u gösteriyordu. Mekke'nin yanı başında yükselen Nur Dağı'ndaki Hira Mağarası'nda bir pazartesi günü seçilmişti bu kutlu buluşma için.

Peygamberimiz (sav), yaşadığı bu büyük olayın heyecanını uzun süre üzerinden atamadı. Kalbi heyecanla çarpıyordu. Kendisine verilen bu büyük görevi yerine getirebilmek için Allah'a sığındı. Bir süre dinlendikten ve kendini toparladıktan sonra Mekke'ye doğru yola çıktı. Issız göğün altında Mekke'ye doğru giden peygamberimiz birden her yeri dolduran heybetli bir sesin yükselişiyle durdu. Başını göğe doğru kaldıran Peygamberimiz bütün ufku kaplayan Hz. Cebrail'le karşılaştı. Cebrail, şöyle sesleniyordu ona:

"Ya Muhammed! Sen Allah'ın peygamberisin, bense Cebrail!"

Peygamberimiz başını nereye çevirse karşısında tüm ihtişamıyla göğü kaplayan Cebrail duruyor ve aynı sözleri tekrarlıyordu.

"Ya Muhammed! Sen Allah'ın peygamberisin, bense Cebrail!"

Cebrail'in olağanüstü görünümüne dayanamayan, kalbi duracakmış gibi olan Peygamber Efendimiz (sav) sonunda kendinden geçti.

İlk Müslümanlar

Ahmet Hoca coşmuştu. Durmadan anlatıyordu. Gözlerini kapatmış, sanki o an Hira Mağarası'ndaymış gibi bir duygu içinde o anları anlatıyordu. Vahyin gelişini anlatırken sesi titredi. Boğuklaştı.

Neden sonra etrafını saran çocukları hatırladı. Sustu, gözlerini yavaşça açtı. Çocuklar da aynı coşku içinde kıpırdamadan onu dinliyorlardı.

Ahmet Hoca susunca çocukların en küçüğü olan Yusuf ağlamaklı bir sesle:

-Efendimizi çok seviyorum! diye konuştu.

Ahmet Hoca duygulu gözlerle Yusuf'a baktı. Gülümsedi.

-Hepimiz onu çok seviyoruz, dedi. O insanlık için bir rahmetti.

Hasan öfkeyle, kendi kendine konuşur gibi:

-Ama insanların çoğu bunu anlamadı! diye söyledi.Ona inananlar çok azdı ilk yıllar.

Ahmet Hoca derin bir ah çekerek kaldığı yerden devam etti siyer dersine:

-Ne yazık ki öyle, dedi. Biz yine o günlere dönelim çocuklar. Peygamberimizin yolda Cebrail aleyhisselamı tüm ufku kaplamış halde görüp bayıldığı saatlerde Mekke'de, Peygamberimizin evinde büyük bir endişe hâkimdi. Her gün Hira Mağarası'na hizmetçileriyle Peygamberimize yiyecek gönderen Hatice Validemiz ona yine yiyecek göndermiş ama hizmetçiler Peygamberimizin mağarada olmadığı haberiyle geri dönmüşlerdi. Bu haber Peygamberi-

mizin sevgili eşini endişelendirmiş, adamlarını onu aramaya göndermişti. Adamlar, Peygamberimizi aramışlar ama bulamamışlardı.

Öte tarafta Peygamberimiz gece karanlığında kendine gelmiş, heyecanla Mekke'nin yolunu tutmuştu. Peygamberimiz gece karanlığında yoluna devam ederken dört bir taraftan, ağaçlardan, taşlardan, her yerden şöyle sesler yükseliyordu:

"Allah'ın selamı üzerine olsun ey Allah'ın Peygamberi!"

Bu mucize karşısında Peygamberimizin heyecanı daha da artmıştı. Tüm kâinat, taşlar, ağaçlar, gök ve yer onu kutluyor, Peygamberliğini tebrik ediyor, mübarek varlığına salat ve selam gönderiyordu.

Peygamber Efendimiz (sav), evine varınca herkesi uyanık, ayakta ve heyecan içinde buldu. Hatice Validemizin merak ve endişe dolu bakışlarını cevapsız bırakarak hemen içeri girdi. Bulduğu uygun bir yere uzanarak:

"Beni örtün!" dedi.

Vefalı eşi onu hemen örttü. Herkesi dışarı çıkardı. Peygamberimiz kendine gelip biraz toparlanınca yavaşça başucunda oturdu. Sevgili Hanımı Hz. Hatice, merhamet ve anlayış dolu bir sesle sordu:

"Ey Kasım'ın babası nerelerdeydin? Ne oldu? Çok endişelendik! Olup bitenleri lütfen anlatır mısın?"

Peygamber Efendimiz (sav), başından geçenleri bir bir anlattı sevgili eşine...

Hiç şaşırmadı Hatice validemiz. Sonsuz bir teslimiyet ve inançla Peygamber'in (sav) sözlerini tasdik etti.

"Hiç korkma ya Muhammed!" dedi. "Allah seni asla yalnız, desteksiz bırakmaz. O, her zaman seninle olacaktır."

Sonra sözlerini şöyle sürdürdü:

"Çünkü sen akrabalarını gözetir, düşkünlere, mazlumlara yardım eder, ihtiyaç sahiplerini doyurup giydirirsin. Sen her zaman hayır yolunda yürüyen, hayırdan başka bir şey düşünmeyen bir insansın."

Hatice, her mü'min kadına örnek olacak bir vakar ve teslimiyetle Peygamber'e iman etti. Onunla beraber olduğunu, onunla beraber her türlü sıkıntı ve acıya katlanmaya hazır olduğunu ilan etti. Rahat hayatını, zenginliğini düşünmedi kadınların hanımefendisi... Allah ve Resulü için her türlü zorluğu, maddi sıkıntıyı, fedakârlığı, çileyi peşinen kabul etti.

Hz. Hatice, Peygamber Efendimize (sav) sevgi dolu gözlerle bakarak; "Müjdeler olsun sana ey Muhammed!" dedi."Sen bu ümmetin peygamberisin... Sana inanıyor ve her şeyimle teslim oluyorum."

Böylece peygamberliğinin daha ilk gününde Resulullah'a iman etti Hatice Validemiz. Yani Hz. Hatice (r.anha) annemiz, bu dine ilk iman eden kişi oldu.

Peygamberimizle eşi Hatice, gizlice, evin bir köşesinde namazlarını kılıp Allah'a ibadet ediyorlardı. Peygamber, davet görevini bir müddet gizlice yürütmekle emrolunmuştu. İslam, gizli davet dönemi yaşayacaktı ilk önce. İnsanlar gizlice İslam'a davet

edilecekti. Müslümanlar güçlenip sayıları artınca açıktan davet başlayacaktı.

Hz. Muhammed'in (sav) Peygamberliğinin üzerinden birkaç gün geçmişti. Peygamberimizin evinde yaşayan Ali bin Ebu Talib, yani Peygamberimizin amcasının oğlu Peygamberimizle Hatice annemizi namaz kılarken gördü. Ali, o zamanlar on yaşlarında bir çocuktu. Peygamberimiz, daha önce belirttiğimiz gibi amcasına yardım için onu yanına almıştı. Ali, Peygamberimizin yanında büyümüştü.

Ali, Peygamberimizin, Hatice'yle beraber namaz kıldığını görünce merakla sordu:

"Bu yaptığınız şey nedir?"

Daha önce böyle bir ibadet şekli görmemişti Ali. Hz. Peygamber (sav), gülümseyen bir yüzle Ali'nin sorusunu cevapladı.

"Ben insanlığa gönderilmiş son peygamberim, dedi. Allah beni seçti."

Ali, Peygamberin sözlerinin doğruluğundan şüpheye düşmedi. Çocuk olmasına rağmen zihnen ve ruhen gelişmiş, Peygamber'in terbiyesiyle büyümüş, ömründe hiç putlara tapmamış, putçuluğa bulaşmamış bir insandı. Peygamber'in yüce şahsiyetine yakından şahit olmuş biriydi. O yüzden tereddütsüz bir gönülle şöyle dedi:

"Sana inanıyor ve güveniyorum ya Muhammed! Senin Allah'ın peygamberi olduğun konusunda hiç şüphem yok. Ancak babama danışmadan davetini kabul etmek istemiyorum."

Resulullah Efendimiz (sav), Ali'nin bu isteğini uygun bulmadı. Davetinin şimdilik gizli kalmasını istiyordu çünkü. O yüzden Ali'ye:

"Babana şimdilik söyleme," dedi. "Davetimin bir müddet gizli kalmasını istiyorum. İman edip etmemekte serbestsin ama babana söyleme..."

Küçük Ali o akşamı düşünerek geçirdi. Sonunda babasına danışmadan iman etmeye karar verdi.

"Allah beni yaratırken babama mı danıştı?" diye düşündü. "Ben neden iman etmek için babama danışayım?"

Ali, ertesi gün erkenden Peygamberin huzuruna çıktı. Mutmain bir gönülle imanını ilan etti.

"Ben senin Allah'ın peygamberi olduğuna tereddütsüz iman ediyorum."

Böylece Hz. Ali, ilk iman eden çocuk unvanını aldı. Hz. Ali'den hemen önce ya da hemen sonra Peygamberin dostu ve bir zamanlar onunla ticaret yapmış Ebu Bekir de inananlar kervanına katıldı.

Ebu Bekir, uzun bir müddettir bir peygamberin gelişini bekliyordu. Ticaret için gittiği Şam ve diğer büyük şehirlerde meşhur din adamlarından, özellikle Hristiyan bilginlerden bir peygamberin gelişinin yakın olduğu bilgisini duymuştu. O bilginlerin, vasıflarını saydığı peygamberin tüm özellikleri Sevgili Peygamberimize uyuyordu. Bu yüzden Peygamber Efendimiz (sav), Ebu Bekir'e daveti götürünce Ebu Bekir tereddütsüz iman etti.

Zeyd bin Harise de ilk Müslümanlardandı. Zeyd, küçük bir çocukken esir alınmış, daha sonra Hatice Validemize köle olarak hediye edilmişti. Hatice, Peygamberimizle evlenince Zeyd'i ona hediye etmişti. Peygamberimiz Zeyd'e bir baba gibi davranmış, ona o kadar şefkatle muamele etmişti ki Zeyd, Peygamberimizi ailesine tercih etmişti.

Peygamberimizin evinde büyüyen Zeyd, kendisine ilahi davet gelince tereddütsüz kabul etmiş, ilk Müslümanların arasına katılmıştı.

Peygamberimizin gizli daveti kısa sürede meyvelerini vermiş, her kesimden birçok kişi iman etmişti. Bunların arasında Hz. Osman, Hz. Talha, Hz. Zübeyr, Hz. Bilal, Hz. Ammar, Ammar'ın babası Hz. Yasir ve annesi Hz. Sümeyye, Gıfar kabilesinden Hz. Ebu Zer de vardı. Bu Müslümanlar Peygamber'le gizlice buluşup İslam'ı öğreniyorlardı.

İlk Müslümanlardan olan Ebu Zer'in iman edişi çok hüzünlü bir şekilde olmuştu. Gıfar Kabilesinden olan Ebu Zer, eşkıya iken tövbe etmiş, putları terk etmiş, tek Allah'a yönelmiş, Haniflerden olmuştu. Mekke'de peygamber olduğunu söyleyen bir adamın çıktığını duyan Ebu Zer, tereddüt etmeden Mekke'ye doğru yayan yola çıkmış, büyük zorluklardan sonra Mekke'ye ulaşmış, Ali'nin yardımıyla Peygamberimizi bulmuştu. İman ettikten sonra Kâbe'ye gelerek tüm müşriklerin gözleri önünde imanını ilan etmişti. Öldüresiye dövülen Ebu Zer, İslam davası uğruna ilk dövülen Müslümanlardan biri olmuştu.

Akrabalarını İmana Davet

Ahmet Hoca sustu. Ortalığa çöken alacakaranlıkta uzun, beyaz elbisesinin kemer kısmına yerleştirdiği köstekli saatini yavaşça çıkarıp baktı. Zaman bir hayli ilerlemişti. Akşam olmak üzereydi.

-Zaman ne de çabuk geçiyor? Dedi. Bir dersimizin daha sonuna geldik çocuklar. Yarın devam ederiz inşallah. Bugün dersimiz hayli uzadı değil mi?

Çocuklar isteksizce kıpırdandılar. Sohbetin bitmesini hiç istemiyorlardı. Her derste adeta mest oluyorlardı. Ahmet Hoca Peygamberimizin hayatını ne kadar da güzel anlatıyordu.

Ertesi gün herkes yerini almış, Ahmet Hoca'nın konuşmasını bekliyordu. Ahmet Hoca hiç duraklamadan sohbete kaldığı yerden devam etti.

-Evet, çocuklar, dün gizli daveti ve ilk Müslümanları anlatmıştık. Bugün sohbetimizi biraz uzatalım mı?

Hasan:

-Seni gece yarısına kadar dinlemeye hazırız dedeciğim! dedi heyecanla.

Ahmet Hoca gülümsedi.

-Günlerimiz sayılı, Mekke Dönemi'ni bugün bitirelim derim. Ne dersiniz?

Çocuklar hep bir ağızdan:

-Tamam Hocam! diye onayladılar.

Ahmet Hoca birkaç kez derin nefes alıp verdi. Önündeki bardaktan biraz su içti. Sonra:

-Haydi, Bismillah o zaman! diye başladı. Gizli davet belli bir aşamaya gelmiş, İslam, Mekke'de kalplerde yer etmeye başlamıştı. Yüce Allah, Peygamberine ikinci bir aşamaya geçme emri verdi. Akrabalarını açıkça İslam'a davet emri…

Peygamber Efendimiz (sav), kendisiyle aynı evde kaldığı Ali'ye durumu bildirdi. Yüce Allah'ın akrabalarını İslam'a davet emri hakkında onu bilgilendirdi. Davetin açıkça yapılacağını, gizli tebliğ döneminin kapandığını, imanını açıkça ilan edebileceğini anlayan Ali, büyük bir sevinç içinde tekbir getirdi.

Resulullah, Ali'ye yemek hazırlamasını, Haşimoğullarının ileri gelenlerini yemeğe davet etmesini emir buyurdu. Ali, tek tek tüm Haşimoğullarının ileri gelenlerini bizzat kendisi yemeğe davet etti. Davetliler arasında Peygamberin amcaları da vardı. Ebu Leheb dışında hepsi de Peygamberi dinlemeye hazırdılar.

Yemekten sonra Peygamber Efendimiz (sav) konuşma yapacakken amcası Ebu Leheb ortalığı gürültüye vererek buna mani oldu. Peygamberimiz vazifesini yapamadan amca ve akrabaları dağıldı. Şirkin önderlerinden olan Ebu Lehep, meseleyi anlamış, Peygamber Efendimizin (sav), akrabalarını imana davet etmesine engel olmuştu.

Peygamberimiz ikinci defa akrabalarını ziyafete davet etti. Ebu Leheb, yine ortalığı karıştırmak isteyince Ebu Talib ona müsaade etmedi. Peygamberimizin diğer amcaları, özellikle Abbas ve Hamza

da Ebu Leheb'i kınadılar. Ebu Leheb susmak zorunda kaldı.

Peygamberimiz içten, tok, ikna edici bir sesle konuştu:

"Ey Abdulmuttaliboğulları! Allah'a and olsun ki Araplar arasında benim gibi akrabalarını hayra çağıran biri daha gelmemiştir! Ben size dünya ve ahiret hayrını birlikte getirdim. Allah beni kendisine peygamber olarak seçti ve ilk önce sizleri, yani akrabalarımı bu hayırlı yola davet etmemi istedi."

Peygamber Efendimiz (sav) daha sonra onları kendisine imana çağırarak:

"Ey akrabalarım, yakınlarım! Dedi. Ey Abdulmuttaliboğulları! Bu kutlu yolda kim bana yardımcı olur? "

Peygamberin davetine karşılık hiç kimseden ses çıkmadı. Herkes önüne baktı. Ali, ayağa kalkıp yüksek sesle:

"Ben senin dostun ve yardımcın olurum ya Resullallah!" dedi.

Peygamberimiz:

"Sen otur ya Ali!" diye buyurdu.

Sonra davetini yineledi. Ama Ali'nin dışında davete icabet eden çıkmadı. Her defasında Ali ayağa kalkıp Peygambere dost ve yardımcı olacağını söylüyordu.

Peygamber, amcalarına ve akrabalarına dönerek:

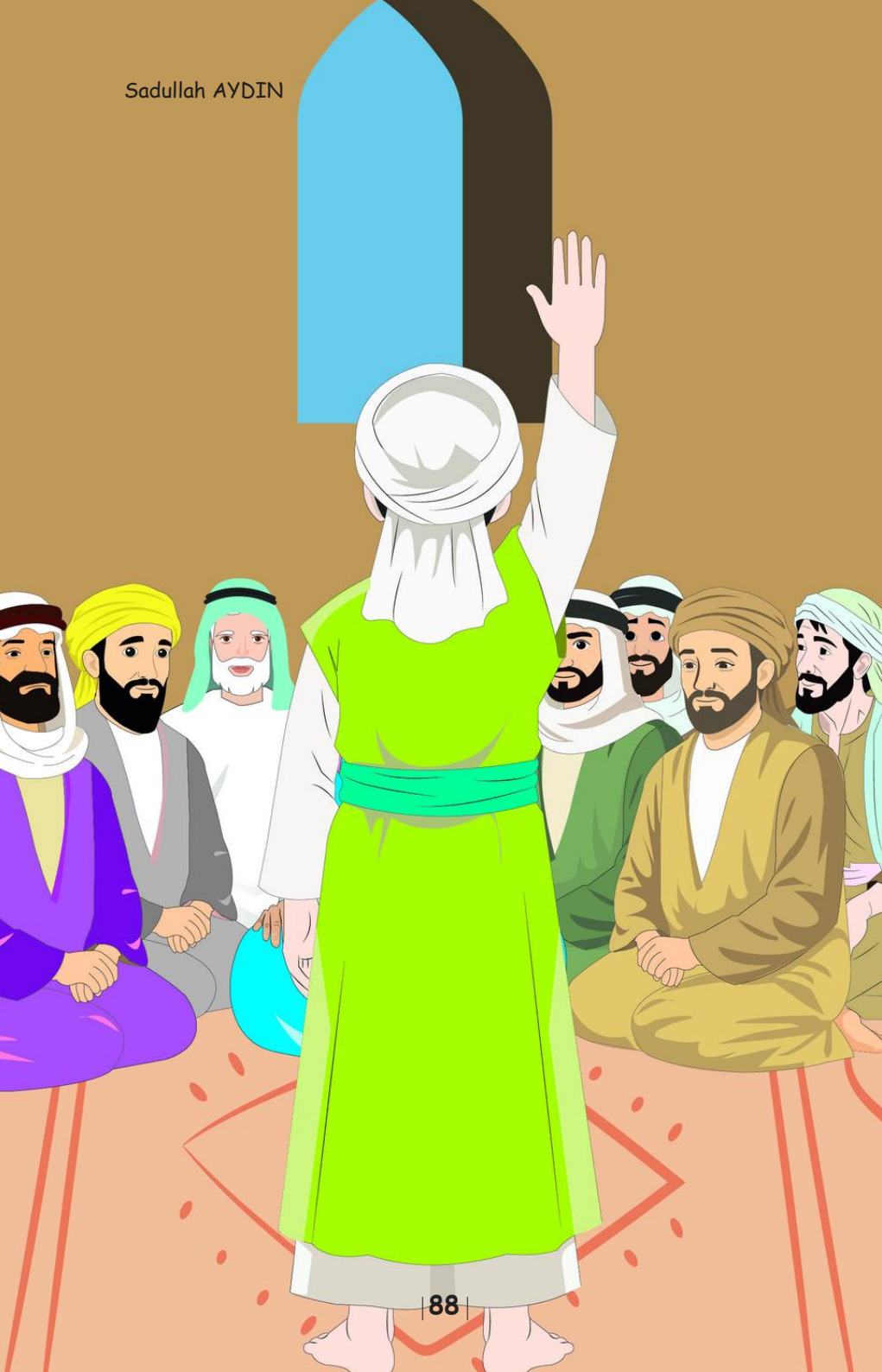

"Bundan böyle Ali benim kardeşim ve yardımcımdır." Dedi.

Peygamber Efendimizin (sav) bu sözü, akrabaları arasında alay konusu oldu.

Peygamberimiz, akrabalarının bu olumsuz tavrına çok üzüldü. Hâlbuki akrabaları tarafından çok seviliyor, sözlerine itimat ediliyor, büyük saygı ve sevgi görüyordu. Peygamberimizin adı anıldığı zaman ondan saygıyla bahsetmeyen akrabası yoktu. Ama davetini geri çevirmişlerdi.

Peygamberimizin üzüldüğünü gören Ebu Talib, sevgi ve şefkat dolu bir sesle onu teselli etti.

"Ya Muhammed! Üzülme, senden dürüstlük ve hayırdan başka bir şey gelmeyeceğini biliyorum. Sen yoluna devam et. Doğru bildiğini açıkla. Vallahi ne pahasına olursa olsun asla seni yalnız bırakmayacak, seni savunmaya devam edeceğim!"

Ebu Talib'in samimi, kararlı tavrı Peygamberimizi rahatlattı. Peygamberimizin diğer akrabaları da Ebu Talib'in bu kararlı tavrını görünce, Ebu Leheb'in tüm itirazlarına rağmen Peygamberimizi destekleme kararı aldılar. Haşimoğlulları içinde reisleri olan Ebu Talib'i desteklemeyen, onunla birlikte hareket etmeyen tek kişi küfür ve şirkte azgınlaşan Ebu Leheb oldu. Ebu Leheb, azgın boğalar gibi bağırarak:

"Vallahi sizin bu yaptığınız şey çok kötü!" dedi. "Tüm Mekke halkını karşınıza alıyorsunuz. Bir adam için Haşimoğullarının varlığını tehlikeye atıyorsunuz."

Ancak ne Ebu Talib ne de Peygamberimizin diğer amcaları ve yakınları Ebu Leheb'i dinlediler. Hepsinin ağzından dökülen şu sözler oldu:

"Biz sağ kaldıkça Muhammed'i koruyacak, onu gelebilecek tehlikelere karşı duracağız."

Safa Tepesi'nden Yükselen Çağrı

Peygamber Efendimizin (sav)davet halkası gün geçtikçe genişliyordu. Mekke'de İslam'ın konuşulmadığı ev yok gibiydi. Herkes yeni dinden bahsediyordu. Gerçi Mekke şehrinin yöneticileri, olup bitenlerden endişe duyuyorlardı ama tam farkında değillerdi. Ta ki Allah, peygamberinden müşriklerden yüz çevirip davasını tüm insanlığa açıkça ilan etmesini isteyene kadar.

Yüce Allah'tan emir alan Hz. Resulullah (sav), Mekke'nin ortasında yükselen Safa Tepesi'ne çıktı. O tepeden tüm Mekke görünüyordu. Peygamber Efendimiz (sav), çıktığı tepeden tüm Mekke halkını çağırdı.

"Ya sabahah! Ya sabahah!"

Bu çağrı Mekke halkının büyük bir tehlike anında yüksek bir yere çıkıp seslendirdikleri bir parolaydı. Mekkeliler bu seslenişi duyunca büyük bir heyecanla Safa Tepesi'nin önüne koştular. Kısa sürede Safa Tepesi'nin önü kalabalıklaştı. Tüm gözler heyecan ve merakla Peygamber Efendimize (sav) yöneldi.

Herkes toplanınca Peygamberimiz tok bir sesle, tüm kabileleri, aşiretleri bir bir adlarıyla çağırarak seslendi:

"Ben size şu dağın arkasında bir düşman ordusu bekliyor, bize saldıracak desem, bana inanır mısınız?"

Herkes hep bir ağızdan onu tasdik etti.

"Sen emin bir insansın, Muhammedülemin'sin! Şimdiye kadar hiçbir yalanını duymadık. Elbette sana inanırız!"

Peygamber Efendimiz (sav), coşkuyla haykırdı.

"Vallahi ben sizlere Allah tarafından gönderilmiş bir peygamberim! Cennetle müjdeleyen, cehennemle korkutan bir elçiyim! Ey Kureyş halkı, ey Mekke ahalisi! Sesime kulak verin, gelin kendinizi cehennem azabından koruyun! Vallahi bana inanıp uymazsanız ben sizin için hiçbir şey yapamam, cehennem azabından koruyamam sizi! Ey Mekke halkı, kendinizi cennet karşılığında Allah'a teslim edin!"

Peygamberin sözleri meydanda yankılanıyor, Mekkelileri büyük bir şaşkınlık içinde bırakıyordu. Peygamberimizden duydukları sözler onları şok etmişti. Peygamber Efendimiz (sav), susunca toplananlar arasında büyük bir gürültü koptu. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Sonra küfürler, hakaretler havada uçuşmaya başladı. Peygamberimize dil uzatıyorlar, onunla alay ediyorlardı.

Bu esnada homurdanıp hakaret eden müşriklerin arasından bir adam çıktı. Her fırsatta Peygamberimize hakaretten vazgeçmeyen Ebu Leheb'ti bu. Peygamberimizin amcası Ebu Leheb.

Ebu Leheb, yerden aldığı bir avuç çakılı Resullullah'ın yüzüne fırlatıp azgınca bağırdı:

"Yazıklar olsun sana! Bunun için mi topladın bizi? Bu boş sözlerin için mi zamanımızı aldın?"

Sonra ağzına geleni söyledi Ebu Leheb... Arsızca, iğrenç küfürler savurdu. Başta amcası Ebu Leheb olmak üzere halkının, kavminin bu davranışı Peygamber Efendimizi (sav), çok üzdü. Küfür ve şirkte inat etmeleri onu derinden yaraladı. En çok da amcasının tavrı onu üzmüştü.

Yüce Allah Tebbet Suresi'ni indirerek Ebu Leheb ve karısının cehennemlik olduklarını bildirdi. Ayetler şöyleydi:

"Ebû Leheb'in elleri kurusun! Kurudu zaten. Ona ne malı fayda verdi ne de kazandığı başka şeyler. O, alev alev yanan ateşe atılacak! Dedikodu yapıp söz taşıyan karısı da. Boynunda da ipten bükülmüş bir halat bulunacak."

Peygamber'in amcası olmak, akrabası olmak insanı ateşten, cehennem azabından kurtarmıyordu demek. Üstünlük ve kurtuluşun akrabalık bağlarıyla, soy sopla alakası yoktu. İnsanı üstün kılan imandı, akideydi, Allah'a yakın olmaktı. Ebu Leheb Peygamberin amcası olmasına rağmen imandan uzak durup Allah'a isyan ettiği için Allah tarafından cehennemlik ilan edilmişti. İman olmayınca, Allah'a bağlılık olmayınca akrabalık bağlarının, aynı millet veya kavimden olmanın hiçbir anlam ve değeri yoktu.

Tebbet Suresi'nin indirilmesinden sonra Ebu Leheb ve karısı Ümmü Cemil'in Peygamberimize olan düşmanlıkları daha da arttı. Ebu Leheb ve karısı Peygamber'e olmadık eziyetler ediyor, evinin önüne, yolunun üzerine hayvan işkembeleri ve dikenler

atıyorlardı. Sonunda işi o kadar ileri götürdüler ki Peygamberimizin kızlarıyla nişanlı olan oğullarını, nişanlarını bozmaya zorladılar. Ebu Leheb'in oğullarından biri nişanı bozmakla kalmadı, Peygamber Efendimizin (sav) üzerine yürüdü. Peygamber Efendimizin (sav) bedduası sonrasında bu azgın adam çıktığı bir seferde, çölde konaklarken bir aslanın saldırısı sonucunda öldü.

Daveti Engelleme Çabaları

Tüm engelleme çabalarına, alay ve hakaretlere rağmen yüce İslam davası her gün daha bir güçleniyor, taraftar topluyordu. Müslümanların sayısı gün geçtikçe artıyordu.

Mekkeliler, Hz. Muhammed'in (sav) peygamberlik davasının geçici bir heves olduğunu, bu yetim ve yoksul adamın, etrafına kimseyi toplayamayacağını, zamanla davasının unutulup gideceğini sanıyorlardı. Ancak işin ciddiyetini anlamaya başlayınca kurulu düzenlerinin yıkılacağından, çıkarlarının tehlikeye gireceğinden korktular. Mekke'nin yöneticileri Darünnedve denilen şehir meclisinde toplandılar. Hz. Muhammed (sav) ve yeni dinle mücadele etmek için neler yapılması gerektiğini tartıştılar.

Mekke'nin saygın ve bilgili kişilerinden olan Velid bin Muğire, mecliste toplananlara seslenerek:

"Muhammed tehlikesi gün geçtikçe büyüyor" dedi. "Alaylarımız, hakaretlerimiz, kısacası psikolojik baskı onu durdurmuyor. Davasında çok kararlı görünüyor. Ona inananlar da çoğalmaya başladı. Yakında Hac mevsimi başlayacak. Mekke'ye dışarıdan binlerce insan gelecek. Muhammed ve arkadaşları onları da etkilemeye başlarlarsa bu yeni din Mekke dışında da taraftar bulacak. Bu durumda onu durdurmamız daha da zorlaşır. Şimdiden ortak bir karara varalım ki Muhammed'le etkili bir mücadele edebilelim.

Velid'in sözleri üzerine Mekkeli soylulardan biri:

"Onu kâhin ilan edelim," dedi.

Velid, bu düşünceyi mantıklı bulmadı.

"Hayır, ona kâhin diyemeyiz! O, hiç kâhinlere benzemiyor. Halk kâhinlerin sözlerine aşinadır. Muhammed'in söyledikleri çok daha etkileyici ve farklı şeyler."

Fikirler üst üste gelmeye başladı.

"O halde ona sihirbaz diyelim."

"Yok yok, şair diyelim!"

"Bence en iyisi deli demek!"

Velid, bu fikirlerin hiç birini beğenmedi.

"Muhammed ne delidir ne şairdir ve ne de sihirbaz! Bu iddialar halka inandırıcı gelmez. Mekke'nin en akıllı, en güvenilir, en dürüst ve en ahlaklı adamını bu şekilde suçlarsak insanlar bize güler."

"O halde ne yapalım? "

Velid de bilmiyordu ne yapacaklarını. Derin düşüncelere dalmıştı. Herkes vereceği cevabı bekliyordu. Velid, Peygamber Efendimiz (sav), hakkında söyleyecekleri her türlü ithamın yalan olacağını, onun hakkındaki olumsuz sözlerin insanlara inandırıcı gelmeyeceğini biliyordu. Ama ortak bir karara varmak zorundaydılar. Muhammed ve getirdiği yeni din hak olabilirdi. Lakin çıkarlarına zarar veriyordu. Mekke'deki ayrıcalıklarını tehdit ediyordu. Çıkarları için onu durdurmaları gerekiyordu. Sonunda Velid, inanmadığı halde şöyle bir karara vardı.

"En iyisi ona sihirbaz diyelim! Çünkü sözleri sihirli bir etki bırakıyor, babayla oğulun, anayla kızın arasını açıyor. Ona yönelteceğimiz en etkili suçlama bu."

Mekkeliler bu kararı aldıktan sonra Peygamberimize yönelik sihirbaz suçlamasını her tarafa yaymaya başladılar. Hac mevsiminde Mekke'ye gelen yabancılara da aynı şeyi söylüyorlardı. Peygamberimiz bir hacı çadırına davet için girdiği zaman onlar da hemen peşinden gidiyorlar, Peygamberimizi sihirbazlıkla suçlayarak davetini etkisiz hale getirmeye çalışıyorlardı.

Hak dini; yalan ve iftiralarıyla karalamaya, etkisiz kılmaya gayret ediyorlardı. Bu, tarih boyunca bütün kötülerin ortak özelliği değil miydi? Bilimsel ve akli delillerle hakkı çürütemeyen, dürüstçe davranarak hakla mücadele edemeyeceklerini bilen batılın taraftarları peygamberlerle, Allah'ın veli ve salih kullarıyla, İslam davasının mensuplarıyla hep yalan ve iftiraya dayalı bir mücadele sürdürmüşlerdi.

Mekkeli putperestlerin Peygamberimiz aleyhindeki yalan ve iftira kampanyaları gittikçe yayılmasına, insafsız bir linç kampanyasına dönüşmesine rağmen İslam davası taraftar kazanmayı sürdürüyordu.

Mekkeliler Peygamberimize fiziksel anlamda zarar veremiyorlardı. Ebu Talib ve Haşimoğulları'ndan çekiniyorlardı. Ebu Talib, yeğenine herhangi

bir zararın gelmemesi için bütün gücünü ve konumunu kullanıyordu. Ebu Talib, boş konuşan biri değildi. Dediğini yapan biriydi. Ebu Leheb hariç tüm Haşimoğulları'nı peşinden sürükleyen bir liderdi. O yüzden Mekkeliler, Ebu Talib ölmeden Peygamberimize zarar veremeyeceklerini biliyorlardı.

Mekkeli müşrikler psikolojik baskı ve hakaretlerin, alay ve iftiraların Peygamberimizi yolundan döndüremediğini görünce tehdit etme yolunu seçtiler. Ebu Talib'e gelip yeğenini engellemesini, aksi takdirde çatışma ve savaşın kaçınılmaz olduğu tehdidini savurdular. Ebu Talib her seferinde yumuşaklıkla onları başından savdı. Onları oyaladı.

Mekkeliler Ebu Talib'in onları oyaladığını, yeğenini engellemeye çalışmadığını görünce en azılı temsilcilerini ona tekrar gönderdiler. Temsilcilerin başında cehaletin babası Ebu Cehil vardı. Ebu Cehil, Ebu Talib'i sert bir sesle tehdit ederek:

"Bu sana son gelişimiz!" diye bağırdı. "Yeğenin Muhammed'i dinimize, putlarımıza karşı gelmekten vazgeçirmezsen bu sefer kılıçlar konuşacak!"

Sonra da cevap beklemeden çekip gittiler. Ebu Talib, Mekkelilerin yeğenine bir zarar vermelerinden korktu. Onu yanına çağırdı. Mekkelilerin mesajını ona ileterek durumu anlattı. Hz. Muhammed (sav), amcasının tehditlerden korktuğunu, onu desteklemekten vazgeçtiğini sandı. Üzüntü içinde, yaşlı gözlerle:

"Ey amcacığım!" dedi. "Vallahi bu dünyada yapayalnız da kalsam, hiçbir destekçim kalmasa da ben asla yolumdan dönmem! Güneşi sağ elime, Ayı da sol elime verseler ben yine de davamdan vazgeçmem. Yüce Allah bana zaferi verinceye ya da bu uğurda ölünceye kadar mücadelemi sürdüreceğim..."

Peygamberimiz aleyhisselatu vesselam, yaşlı gözlerle amcasının yanından ayrılmak istedi. Yeğenine derin bir sevgi ve aşkla bağlı olan Haşimoğullarının lideri:

"Ya Muhammed!" dedi duygu yüklü bir sesle. "Vallahi ne pahasına olursa olsun asla seni yalnız bırakacak değilim! Git, istediğin gibi davran, davanı istediğin gibi yay! Beni her zaman yanında bulacaksın!"

Peygamber Efendimiz (sav), rahatlamış bir gönülle oradan ayrıldı. Mekkelilerin tüm baskı ve tehditlerine rağmen Ebu Talib, sevgili yeğenini desteklemekten vazgeçmedi. Müşriklerin ümitleri tükendikçe sabırları azaldı. Sonunda işi azgınlığa, vahşi işkencelere döktüler. Özellikle güçsüz Müslümanlar için zor, çetin imtihan günleri başladı.

İşkence Dolu Günler

Mekkeli müşrikler sözlü tehditlerin, psikolojik baskıların işe yaramadığını görünce kaba kuvvetle ilahi mesajın yayılmasını engellemeye karar verdiler. Öyle şiddetli bir baskı ve işkence dönemi başlamalıydı ki bundan böyle hiç kimse korkudan Müslüman olmasın, Müslüman olanlar da korkudan imanlarından geri dönsün.

O günün Mekke'sinde Müslümanlar iki gruba ayrılıyordu. Kabile mensubu, zengin Müslümanlar ile yoksul, sahipsiz, yabancı, kimsesiz kategorisine giren Müslümanlar. Köle ve cariyeler. Zengin, tanınan Müslümanlara kendi akrabaları tarafından işkence yapılıyordu. Mesela Mus'ab bin Ümeyr annesi tarafından günlerce aç bırakılıp hapsedilmişti. Sonunda evden kaçtı, ama bu defa her türlü haktan mahrum bırakıldı.

En büyük işkence ve zulmü hiç kuşkusuz sahipsiz, yoksul Müslümanlar, imanlarını açıkça gösteren köle ve cariyeler görüyordu. Bilal, Habbab, Yasir ailesi ve diğerleri… Habeşli bir köle olan Bilal, sahibi Ümeyye bin Halef tarafından yazın kavurucu sıcağında Mekke kayalıklarına götürülüyor, orada korkunç işkencelere maruz bırakılıyordu. Çöl güneşinin altında ateş gibi kızarmış büyük kayaları Bilal'in göğsünün üzerine bırakıyor, onu saatlerce aç ve susuz bağlı tutuyordu. Sıcaktan Bilal'in beyni kaynıyor, çoğu sefer acılara dayanamayıp bayılıyordu. Bu işkenceler günler, haftalar sürüyordu.

Diğer bir muvahhit Müslüman olan demirci Habbab da dayanılmaz işkenceler görenlerden biriydi. Habbab, yoksuldu ve köle iken özgürlüğüne kavuşmuş kimsesiz bir demirciydi. Ona özgürlüğünü verip demirci dükkânını açmasına yardımcı olan eski efendisi, Habbab Müslüman olduktan sonra hayatı ona zindan etmişti. Sık sık adamlarıyla gelip Habbab'ı dövüyor, ellerini bağlayıp ateşte kızdırdığı demirlerle vücudunu dağlıyordu. Acılar içinde kıvranan Habbab, bayılıncaya kadar tekbir getiriyordu.

Ve Yasir ailesi... İslam'ın ilk şehitleri olan karı-koca... Yasir ve Sümeyye, oğulları Ammar... Yasir ve Sümeyye, şirkin babası Ebu Cehil ve diğer müşrik liderler tarafından Mekke kayalıklarında işkenceden işkenceye uğratılıyorlardı. Bu iki yaşlı iman abidesi, müşriklerin işkencelerine dayanamayarak İslam'ın ilk şehitleri olma şerefine ulaştılar.

Ammar da büyük işkenceler altında imanını haykıran bir muvahhitti. Ve diğerleri... Her biri birer iman abidesi olan diğer Müslümanlar...

Kuşkusuz Resulullah aleyhisselatu vesselam, azgın müşriklerin baş hedefiydi. Ona kaba kuvvet kullanamayan müşrikler çirkin saldırılarının dozajını her geçen gün artırıyorlardı.

Bir gün Kureyş'in ileri gelenleri Kâbe'nin yanında bulunan Hicr denilen yerde oturmuş şehrin sorunlarını tartışıyorlardı. O esnada Peygamberimiz Kâbe'ye gelip namaz kılmaya başladı. Peygamberi-

miz bunu sık sık yapıyordu. Müşriklerin saldırı ve hakaretlerine aldırmadan Allah'ın evine geliyor, ibadetle meşgul oluyordu.

Peygamber, Kâbe'nin etrafını tavaf ederken müşriklerin yanından geçti. Müşrikler, Allah'ın yüce Peygamberi'ne ağza alınmayacak küfürler savurdular. Peygamber aleyhisselatu vesselam, bu küstahlık karşısında Allah'a sığınarak tavafını sürdürdü. Ama müşrikler küfür ve alaylarını o kadar iğrenç bir boyuta taşıdılar ki Şefkat ve Merhamet Peygamberi'nin bile sabrını taşırdılar. Öfkelenen Allah Resulü, müşriklerin yanına giderek şöyle buyurdu:

"Allah'a and olsun ki hepinizin akıbetini görür gibiyim! Hepiniz helak olup gideceksiniz!"

Mekke'nin ileri gelenlerinden olan müşrikler, Peygamber'in bu tehdidi karşısında büyük bir korkuya kapıldılar. İçlerinde bulunan Ebu Cehil, ürkek bir tavırla:

"Ya Muhammed!" dedi. "Bu cahillere aldırma, onlar ne dediklerini bilmiyorlar! Kusurlarını bağışla!"

Ertesi gün aynı yerde toplanan müşrikler, dünkü korkaklıklarından ötürü birbirlerini ayıplamaya, büyük bir öfke içinde homurdanmaya başladılar. O esnada Peygamberimiz göründü. Yine Kâbe'ye namaz kılmaya geliyordu. Müşrikler azgın boğalar gibi Peygamberimize saldırıp onu tartaklamaya başladılar. Peygamberimizi yere düşüren müşrikler o esnada orada bulunup kendini ona siper eden Ebu Bekir'den olmasaydı çok çirkin eylemlere girişebilirlerdi.

Ebu Bekir, feryatlar içinde bağırarak:

"Rabbim Allah'tır dediği için bir insanı öldürecek misiniz?" dedi.

Peygamberimizi bırakan müşrikler bu defa Ebu Bekir'e saldırıp onu öldüresiye dövdüler.

Hicret ve Boykot

Müşriklerin baskı ve işkenceleri öyle bir hal aldı ki bazı Müslümanlar Mekke'den ayrılmak zorunda kaldılar. Peygamberliğin beşinci yılında Mekke zorbalarının işkencelerinden kurtulmak isteyen bir grup Müslüman Peygamberimizin izin ve tavsiyeleri doğrultusunda Habeşistan'a hicret etti. Peygamberimiz, muhacir Müslümanları Habeşistan'a uğurlarken onlara şöyle dedi:

"Habeşistan'da adil bir hükümdar var. O kimseye zulmetmez. Orada güven içinde yaşayacağınızı umut ediyorum."

Yurtlarını, yakınlarını, sevdiklerini bırakmak zorunda kalan Müslümanlar gizlice Mekke'yi terk ettiler. Muhacir Müslümanların arasında Osman bin Affan ile hanımı ve Peygamberimizin kızı Rukiye, Musab bin Ümeyr, Ebu Seleme ve eşi Ümmü Seleme, Cafer bin Ebu Talib, Zübeyr bin Avvam, Abdurrahman bin Avf ve Osman bin Mazun gibi tanınan simalar da vardı. Bu ilk muhacirler Habeşistan'da son derece iyi karşılandılar. Kendi ifadeleriyle, dinlerini yaşama konusunda tam bir özgürlük ve güven içindeydiler. Allah'a istedikleri gibi ibadet ediyorlar ve kimse tarafından rahatsız edilmiyorlardı. Ne eziyet görüyor ne de kötü laflar işitiyorlardı. Fakat iki ay sonra, müşriklerin müslüman oldukları yolunda yanlış bir haber nedeniyle Habeşistan'dan ayrılarak Mekke'ye döndüler. Mekke'ye dönen bu Müslümanlar, yine aynı eziyet ve işkencelere ma-

ruz kaldılar. Bu nedenle yaklaşık bir yıl sonra ikinci bir hicret kafilesi yola çıktı. Cafer bin Ebî Tâlib'in önderliğinde gerçekleştirilen bu ikinci hicrete 18 ya da 19'u kadın olmak üzere toplam 108 ya da 109 müslüman katıldı. İlk muhacirlerin hemen tümü, ikinci hicrette de yer aldı. Müslümanların Habeşistan'a hicret ettiklerini duyan müşrikler onları geri getirmek için Amr bin As başkanlığında bir heyeti hediyelerle Necaşi'ye gönderdiler. Ama adil bir insan olan Necaşi, Müslümanları geri vermeyi reddederek Mekke heyetini hediyeleriyle birlikte geri gönderdi.

İslam'ın sesinin Mekke dışına taşması, Müslümanların Mekke'nin dışında yer edinmeleri Mekkelileri büyük bir paniğe sevk etti. Bu din böyle giderse kurulu düzenleri için büyük bir tehlike olacaktı. Ne yapıp edip onu Mekke sınırları içinde yok etmeliydiler. Bu düşüncelerle hareket eden Mekkeliler; Peygamber'e, Müslümanlara ve onların destekçisi olan Haşimoğullarına karşı boykot kararı aldılar. İnsanlık tarihine kara bir leke olarak geçecek boykot kararı.

Boykot kararı sadece Müslümanları kapsamıyordu. Onları himaye edip destek çıkan herkes bu kapsamdaydı. Mekkeli müşrikler, bu yeni dinî bastırma konusunda kararlıydılar. Ne pahasına olursa olsun makam ve iktidarlarını kaybetmek istemiyorlardı. Bu nedenle Ebu Leheb hariç tüm Haşimoğlulları'nı da boykota dahil ettiler.

Bir akşam toplanan Mekke yönetiminin büyükleri şöyle bir karar aldılar: Hz. Muhammed (sav) kendilerine teslim edilinceye kadar tüm Haşimoğulları ve diğer Müslüman olan kişilerle her türlü irtibat kesilecek. Hepsi Mekke dışına sürülecek, tüm destek yolları kesilecek. Onlarla her türlü alışveriş yasaklanacak. Yiyecek ve içecek temin etmeleri engellenecek, onlara yardım edenler şiddetli bir şekilde cezalandırılacak.

Ölümden beter bu insanlık dışı karar sonucunda Müslümanlar ve onları destekleyen Haşimoğulları Şi'b-i Ebi Talib denilen yerde yani Ebu Talib'in mahallesinde, kavurucu güneşin altında, zar zor buldukları birkaç kıldan ve bezden çadırın altında, aç ve susuz yaşamaya başladılar. Bir toplama kampından, bir esir kampından farksızdı kaldıkları yer. Ya pes edip Peygamber Efendimizi (sav) vahşi düşmana teslim edecek, Allah'ın yüce dininden vazgeçecek ya da aç ve susuz, ölüp gideceklerdi.

Korkunç günlerdi boykot günleri. Annelerinin sütleri olmadığı için açlıktan ağlayan bebekler, kuru deri parçalarını suda ısıtıp yemeye çalışan perişan, aç insanlar. Açlık ve susuzluktan ötürü ölümle pençeleşen kadın ve çocuklar... Allah'ım! Ne acı günlerdi o günler.

Üç yıl sürdü bu kahredici günler. Her bir günü bir asra bedel tam üç uzun yıl. Zaman geçmek bilmiyordu. İnsanlar bir deri bir kemik kalmışlardı. Bulaşıcı hastalıklar, bünyeleri zayıf çocuk ve yaşlı-

الله

ları bir bir alıp götürüyor, çadırlardan kadın ağıtları ve çocuk feryatları eksik olmuyordu. Mekkeliler bolluk içinde keyif çatarken hemen yanı başlarında akrabaları açlık ve hastalıklarla boğuşuyordu.

Mekkeli zalimler Peygamberimizin ve onun sevgili amcası Ebu Talib'in pes etmesini bekliyorlardı. Ama ne Peygamber Efendimiz (sav) davasından vazgeçiyordu ne de Ebu Talib onu koruma konusunda geri adım atıyordu. Tüm olumsuz şartlara rağmen Peygamber, İslam davasını insanlara götürmeye çalışıyor, yüce Allah'ın adını yüceltmek için çırpınıyordu.

Üç yıl süren bu boykot ve tecrit işkencesi bir grup vicdanlı insanın anlaşmayı bozma girişimi sonucunda sona erdi. Bu esnada Peygamberimizin bir mucizesi daha gerçekleşti. Söz konusu insanların anlaşmayı bozmak istediği bir sırada Peygamberimiz, Kâbe'de saklanan anlaşma metninin kurtçuklar tarafından yenildiğini, sadece "Allah" lafzının kaldığını haber verdi.

Bizzat Ebu Talib'i Mekkelilere gönderen Peygamber Efendimiz (sav), onları bu durumdan haberdar etti. Mekkeli zorbalar önce bu habere inanmak istemediler. Ebu Talib, onlara şöyle dedi:

"Muhammed şimdiye kadar hiçbir konuda asla yalan söylememiştir. Ben yeğenimin söylediği her şeye inanıyorum. Ona güvenim tamdır. Çünkü o Muhammedü'l Emin'dir. Gidin anlaşma metnine bakın. Eğer Muhammed'in dediği doğru değilse onu size teslim etmeye hazırım."

Mekkeliler, Kâbe'de sakladıkları ve üzerinde boykot antlaşması olan deri parçasını alıp getirdiler. Gerçekten anlaşmanın yazılı olduğu bölge kurtçuklar tarafından yenilmişti.

Vicdanlı insanların girişimi ve bu mucize, boykot olayını sona erdirdi. Ama Peygamber aleyhisselatu vesselam için acı ve çile dolu günler hiç bitmeyecekti.

Hüzün Dolu Günler

Peygamberimiz boykotun sona erdiği yıl iki büyük acıyı birden yaşadı. En zor günlerinde desteklerini hep arkasında bulduğu iki büyük dostunu, iki değerli destekçisini ardı ardına kaybetti. Peygamberin iki büyük destekçisi Hz. Hatice ve Ebu Talib aynı yıl içinde vefat ettiler.

Hz. Hatice annemiz; kendini, malını, her şeyini Peygamberimize adamış bir insandı. Mekke'nin bu en zengin kadını tüm zenginliğini İslam davası uğruna harcamıştı. Peygamber Efendimizin (sav) dert ve sevinç ortağıydı. Ona ilk iman edendi. İlk Müslümandı. Ebu Talib ise sekiz yaşından itibaren onu himayesine almış, onun düşmanlarına karşı dağ gibi durmuş, ne pahasına olursa olsun sevgili yeğenini müşriklere teslim etmemişti.

Şimdi ikisi de yoktular. Peygamberimiz için ne büyük bir acıydı bu durum. Rabbinden başka kimsesi kalmamıştı. Zor günlerinde onu teselli edecek, yanında huzur bulacağı sevgili eşi yoktu artık. Mekkeli zalimlere karşı ona siper olacak sevgili amcası da yoktu. Peygamberimiz için o günler, zor günlerdi. Belki boykot günlerinden bile daha zor. Allah'ın yüce Peygamberi için o günler, hüzün dolu günlerdi. Bu nedenle o yıla "Hüzün Yılı" adı verildi.

Amcası olmayınca Peygamberimizi Mekke'de azgınlara karşı koruyacak kimse de kalmamıştı. Ebu Talib'in yokluğunu fırsat bilen müşrikler, Peygam-

ber Efendimize (sav) ve Müslümanlara karşı küstahlıklarını had safhaya vardırdılar. Baskı ve şiddet o kadar arttı ki İslami davet çalışmaları durma noktasına geldi. Peygamber, amcasının olduğu günleri anarak:

"Ah amcacığım!" diyordu. "Yokluğunu ne çabuk da hissettirdin?"

Peygamber Efendimiz (sav) Mekke'de davasını yayma imkânı bulamayınca yeni arayışlara girdi. Bu çerçevede Mekke'nin komşusu olan Taif şehrine gitti. Taif halkını İslam'a davet edip orada taraftar bulmayı umuyordu. Ama şımarık zengin soyluların egemenliğindeki Taif, Allah'ın aziz elçisini bağrına basacağı yerde onu taşa tuttu. Taif'in önde gelenleri, gençleri Peygamberimizin üzerine saldılar. Şirk ve zorbalıkta Mekkeli müşrikleri aratmayan Taifliler hakaret, alay ve taşlı saldırılarla Efendimizi (sav) şehirden çıkardı.

Büyük bir üzüntü içinde, gizlice Mekke'ye giren Hz. Muhammed'e (sav) yalnız olmadığını göstermek isteyen yüce Allah, onu bir gece Mescid-i Aksa'ya götürüp oradan da göklere çıkardı. Hz. Cebrail'in eşliğinde, Mirac'a yükselen Resulullah, ilahi lütuf ve ikramlara mazhar olmuş bir halde geri döndü. Bu en büyük mucizelerinden biri olan Miraç hadisesi, Müslümanların imanını daha da güçlendirip azim ve kararlılıklarını artırırken inkârcı kâfirlerin inat ve küfürlerini ziyadeleştirdi.

Peygamber Efendimiz (sav) için için Mekke ve Taif kapıları kapanmış, ufukta zorlu günler belirmişti. İşte o dar vakitte Yesrib'den (Medine) doğan iman güneşi, Müslümanlar için yepyeni bir umut ışığı oldu. Medine halkı, Peygamber Efendimize kucak açıp İslam'ın çağrısını tüm dünyaya duyurmak için bu kutlu davete omuz omuza "lebbeyk" dedi...

İSLAM GÜNEŞİ MEDİNE'DE DOĞUYOR

Ahmet Hoca ile şirin dağ köyüne tatile gelmiş çocukların bağ evindeki tatlı siyer sohbetleri doyumsuz bir şekilde sürüp gidiyordu. Her gün ikindi namazını yeşil bir yamaçta kurulu küçük camide cemaatle kılıyor, tesbihatlarını yapıyorlar, sonra da köyün dışındaki bağ evinin yolunu tutuyorlardı.

İkindi güneşi yavaş yavaş çekilirken bağ evi bambaşka bir huzurla doluyordu. tatlı tatlı esen serin bir meltem, çardak altında çaylarını yudumlayan çocukları şefkatle sarıyordu. Ahmet Hoca anlattıkça âdeta Peygamberimizin yaşadığı o kutlu zamana kanat çırpıyor, çocuklar ise gözlerini uzaklardaki dağların zirvesine dikmiş, büyük bir heyecanla onu dinliyordu.

Ahmet Hoca bazen susup çevresine tebessüm ederek bakıyor, çocukların sorularını cevaplandırıyordu.

Peygamberimizin çocukluğu, vahyin gelişi, Mekke Dönemi bitmiş, sıra Medine Dönemi'ne gelmişti.

Ahmet Hoca Medine'ye hicret yolculuğuyla sohbete başladı. Çocuklara:

-Yavrularım, canlarım! dedi. Sıra geldi Medine'ye. Ama önce müşriklerin, Peygamberimizi öldürme girişimleri ve sonrasında gerçekleşen hicret olayıyla işe başlayalım. Mekkeli müşrikler yaptıkları tüm baskı ve işkencelere rağmen Peygamberimizi ve Müslümanları dinlerinden vazgeçiremeyince Peygamberimizi öldürmeye karar verdiler. Onlardan biri şöyle bir şeytani fikir ortaya attı:

"Muhammed'i öldürmekten başka çare yok. Her kabileden bir genç seçip Muhammed'i öldürmeye gönderelim. Muhammed yatağındayken ona saldırsınlar. Böylelikle gençler hep birlikte onu öldürseler, Muhammed'in akrabaları bizimle çatışmayı göze alamazlar."

Mekkeli azgın müşriğin fikri kabul gördü. Her kabileden savaşçı bir genç seçildi. Gençler silahlanarak gizlice Peygamberimizin evini sardılar. Gece zifiri karanlıkta Peygamberimize saldırıp onu öldüreceklerdi.

Lakin Peygamber Efendimiz (sav) her şeyden haberdardı. Allah, Cebrail vasıtasıyla müşriklerin tuzağından onu haberdar etmişti.

Peygamberimiz gece karanlığında hazırlandı. Medine'ye doğru yola çıkacaktı. Medine'de yüzlerce Müslüman onun yolunu gözlüyordu. Daha önce bir hac mevsiminde birkaç Medineli Peygamberimizle görüşürek Müslüman olmuştu. Peygamberi-

miz, onlarla birlikte Mus'ab bin Umeyr'i öğretmen olarak göndermişti. Onun başarılı çalışmalarıyla Medine'de yüzlerce kişi iman ederek Müslüman olmuştu. Mekke'deki Müslümanların çoğu da Medine'ye gitmişti.

Efendimiz (sav), birlikte hicret etmek için Hz. Ebu Bekir'e haber gönderdi. Daha sonra Hz. Ali'yi yatağına yatırarak dışarı çıktı. Hz. Ali'den, yanındaki emanetleri sahiplerine verdikten sonra Medine'ye doğru çıkmasını istedi.

Peygamberimiz evden çıkarken Yasin suresini ilk dokuz ayetini okudu. Sonra da avuçladığı toprağı evi saran müşriklerden tarafa saçarak çıkıp gitti. Bu bir mucizeydi. Müşriklerin gözlerine adeta perde çekilmiş, Peygamberimizi görememişlerdi.

Hz. Muhammed'i (sav) öldürmek isteyen Mekkeli savaşçılar pencereden Peygamberimizin yatağını gözetlemişler, yatağı dolu görünce Peygamberimizin uyuduğunu sanıp içeri hücum etmişlerdi. Ancak yatakta Hz. Ali vardı. Büyük şaşkınlık yaşayan Mekkeliler Hz. Ali'den Peygamberimizin evde olmadığını öğrenmişlerdi.

Hüseyin korkuyla araya girdi:

-Peki, Mekkeliler Hz. Ali'ye zarar vermediler mi?

-Hayır... Onlar Peygamberimizin peşindeydiler. Gerçi Hz. Ali büyük bir fedakârlık yaparak ölümü göze almıştı ama Mekkeliler ona dokunmadılar.

Ahmet Hoca bir müddet anlatacağı şeyleri zihninde toparladı. Sonra kaldığı yerden devam etti:

-Hz. Muhammed'in (sav) öldürülme müjdesini bekleyen Mekkeli ileri gelenler gönderdikleri katillerin elleri boş döndüğünü görünce Peygamberimizin kurtulduğunu anlamış, Peygamberimizi yakalamak için her yöne adam göndermişlerdi. Ayrıca Peygamberimizin başına ödül koymuşlardı.

Peygamberimizle Hz. Ebu Bekir, Sevr Mağarası'nda üç gün saklandılar. Peygamberimizin izini sürenler Sevr Mağarası'nın önüne kadar geldiler. Peygamberimiz ve Hz. Ebu Bekir onların seslerini duyuyorlardı. Ama Allah, Peygamberini koruyacaktı. İki güvercin gelip mağaranın kapısında yuva kurmuş, bir örümcek de mağaranın girişine ağ örmüştü. Mağaranın kapısında güvercin yuvasıyla örümcek ağını gören müşrikler dönüp gittiler.

Efendimiz (sav) ve arkadaşı mağarada üç gün kaldılar. Sonra Hz. Ebu Bekir'in ailesi tarafından gizlice getirilen deveye binerek Hz. Ebu Bekir'le birlikte Medine'ye gitti. Uzun ve zorlu bir yolculuktu. Yolda birçok olay da yaşadılar. Peygamberimizin peşine düşenlerden biri olan Süraka onları görmüş, ancak hiçbir şey yapamamıştı. Allah'ın izniyle atı kuma gömülen Süraka korkuya kapılmış, Peygamberimizden af dileyerek geri dönmüştü.

Zor, zahmetli, sıkıntılı ve günler süren yolculuktan sonra Peygamberimiz Medine'ye vardı. Medineliler Peygamberimizi büyük bir coşkuyla karşılayıp

bağırlarına bastılar. Kadın erkek, genç yaşlı bütün Medineliler ilahiler eşliğinde yollara dökülmüş önlerinden geçen Peygamberimizi selamlayıp üzerine çiçek serpiyorlardı. Herkeste büyük bir sevinç vardı. Mekke'de çektiği onca sıkıntıdan sonra Medine'de böyle karşılanması Peygamberimizi duygulandırmıştı.

Medineliler coşkuyla Peygamberimizin devesinin yularını tutup:

"Ya Resulalllah, bizim evimize misafir ol, bize şeref ver!" diyordu.

Peygamberimiz gülümseyerek:

"Devemin yularını bırakın, nerede durursa oraya misafir olacağım!" diye cevap veriyordu.

Hz. Muhammed'in (sav) devesi ilk önce iki yetim çocuğa ait olan bir arsada durdu. Peygamberimiz arsayı satın aldıktan sonra orada cami yapmaya karar verdi. Medine'de Müslümanların ibadet ve toplanma yeri olan mescit orada kurulacaktı. Daha sonra bu mescit, Mescid-i Nebevi adıyla meşhur olacaktı. Peygamberimiz kendisine ait odaları da bu mescidin çevresinde kuracaktı.

Resulullah'ın devesi yoluna devam edip bu defa başka bir Müslümanın kapısının önünde durdu. Burası Ebu Eyyüb el-Ensari'nin eviydi. Peygamberimiz, Ebu Eyyüb'ün evine misafir oldu. Medine'de mescit yapılıp mescidin etrafında da Peygamberimiz için ev inşa edilinceye kadar Peygamberimiz Ebu Eyyüb'ün evinde misafir kaldı.

Medineli Müslümanlar Peygamberimize ve ondan önce hicret etmiş olan Mekkeli muhacir Müslümanlara büyük yardımlarda bulundular. Her şeylerini Peygamberimiz ve muhacirlerle paylaştılar. Bu büyük yardımseverliklerinden ötürü Yüce Allah, Medineli Müslümanlara Ensar ismini vermişti. Yani yardımcılar.

İyilerle Kötülerin Savaşı

Hasan merakla dedesine sordu.

-Peki, Mekkeli müşrikler Müslümanları rahat bıraktılar mı? Daha önce duyduğum kadarıyla Müslümanlarla Mekkeliler arasında birçok savaş oldu, değil mi Hocam?

-Evet, diye cevapladı Ahmet Hoca. Peygamberimiz ve Müslümanlar Mekkeli müşriklerin şerrinden hicretten sonra da kurtulamadılar. Gerçi Müslümanlar Medine'de her geçen gün güçleniyor, sayıları ve etkinlikleri artıyordu. Artık Müslümanların bir devleti ve ordusu vardı. İşkence ve baskı dönemi sona ermişti. Ama Mekkeli müşrikler bunu kabullenemiyorlardı.

İlerleyen zamanda Mekkeli müşriklerin büyük bir ticaret kervanıyla Şam'a doğru yola çıktığı, kervanın başında ise Ebu Süfyan'ın bulunduğu haberi Peygamberimize ulaştı. Bu kervanda, hicret eden Müslümanların geride kalan malları da bulunuyordu. Ayrıca Mekke müşrikleri, bu kervandan kazandıklarıyla büyük bir ordu hazırlayıp Müslümanlarla savaşmayı düşünüyorlardı. Peygamberimiz hem Mekkeli müşriklerin gücünü zayıflatmak hem de Müslümanların hicret ederken el konulan mallarının karşılığını almak için kervana baskın yapmayı kararlaştırdı.

Müşriklerin bin develik ticaret kervanı Şam'dan dönüp Mekke yoluna girince Peygamberimiz üç yüz

civarında Müslümanla yola çıktı. Müslümanlar hafif silahlar taşıyorlardı. Çünkü amaçları kırk kişinin koruduğu ticaret kervanına ani bir baskın yaparak düşmanın ekonomisine zarar vermekti.

Mekke kervanının başındaki Ebu Süfyan, İslam savaşçılarından haberdar olunca yolunu değiştirdi. Medine'nin çok uzağından gitmeye çalıştı. Bu arada bir elçiyi parayla tutup Mekke'ye göndermiş, Mekkelileri tehlikeden haberdar etmek istemişti.

İslam ordusu yetişemeden Ebu Süfyan kervanı kurtardı. Bunun üzerine Müslümanlar Bedir kuyuları önünde karargâh kurdular. Çünkü kervan baskınından haberdar olan Mekkelilerin bin kişilik bir orduyla Medine'ye doğru yola çıktıklarını öğrenmişlerdi.

Peygamberimiz, ashabını durumdan haberdar edip onlara danıştı.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye buyurdu. "Biz kervanı basmak için az sayıda askerle ve hafif silahlarla yola çıktık ama karşımıza bin kişilik, tam donanımlı bir ordu çıkacak."

İslam savaşçıları hep bir ağızdan:

"Ya Resulullah!" dediler. "Sen ne emredersen biz onu yapacağız. Yahudilerin, Peygamberleri Musa'yı yalnız bıraktıkları gibi seni yalnız bırakmayız asla!"

Peygamberimiz, dostlarının bu tavrından mutlu oldu. Allah'a dayanarak savaşmalarını istedi. Onlara zaferi müjdeledi.

Sonunda üç yüz kişilik İslam ordusuyla bin kişilik Mekke ordusu karşı karşıya geldi. Mekkeliler Müslümanların üç katından fazlaydılar. Silah bakımından da çok üstündüler.

İki ordu arasında çetin bir savaş oldu. Allah'ın yardımıyla Müslümanlar büyük bir zafer kazandılar. Ebu Cehil başta olmak üzere müşriklerin ileri gelenlerinin de olduğu 70'ten fazla kişi, İslam ordusu karşısında yenik düşerek can verdi.

Uhud Yolunda

Müslümanların Bedir'de zafer kazanması çocukların yüzünü güldürmüştü. Sevinçle birbirlerine bakıyorlardı. Ahmet Hoca onların bu sevincinin uzun sürmeyeceğini düşünerek üzüldü. Çünkü sıra Uhud'u anlatmaya gelmişti.

Ahmet Hoca dalgın bir tavırla sohbeti sürdürdü:

-Evet, çocuklar, Bedir zaferi Medine'de büyük sevinç havası estirmişti. Bedir zaferinden sonra İslam'ın gücü tüm müşrikleri korkutmuş, Müslümanlarla baş edebilmek için iş birliğine girmişlerdi.

İslam ordusundan büyük bir darbe alan Mekkeliler mateme bürünmüşlerdi. Müslümanlardan intikam almak için ant içiyorlardı. Mekke müşrikleri, çevre kabilelerin de yardımıyla Müslümanlarla savaşmak için büyük bir ordu hazırlamaya başladılar. Bedir'den bir yıl sonra hazırlanan büyük ordu sonunda yola çıktı. Mekkelilerin ordusu tam üç bin askerden oluşuyordu.

Mekke'de kalıp da imanını gizleyen Müslümanlar vardı. Peygamberimizin amcası Abbas, Müslüman olmasına rağmen imanını gizliyordu. Mekke'de yaşanan her olayı gizlice Peygamberimize bildiriyordu. Abbas, Peygamberimize üç bin kişilik Mekke ordusunun yola çıktığını haber verdiği zaman Peygamberimiz Medine'deki Yahudiler ve münafıklarla uğraşıyor, onlarla mücadele ediyordu.

Amcasından durumu öğrenen Peygamberimiz haberi alır almaz hemen Müslümanları mescide

topladı. Minberin üzerine çıktı ve savaş konusunda ashabıyla istişarede bulundu.

Muhacir ve Ensar'ın önde gelenleri, şehrin sağlam ve yüksek surlarla korunduğunu belirterek düşmanı Medine'nin içinde karşılamayı teklif ettiler. Gerçekte inanmadıkları halde Müslümanmış gibi davranan münafıkların başı Abdullah bin Ubey de bu savunma stratejisini destekliyordu. Bu münafıklar, Medine'de Müslüman olmadıkları halde Müslümanmış gibi görünen kişilerdi.

Çoğu gençlerden oluşan diğer Müslümanlar ise düşman ordusunu dışarıda karşılamayı, onların üzerine gitmeyi istiyordu. Şehit olmak için can atan bu cesur Müslümanların içinde Peygamberimizin amcası Hz. Hamza da vardı. Peygamberimiz Medine'de kalmayı daha uygun görmesine rağmen çoğunlukta olan genç Müslümanların ısrarları karşısında ordusuyla Mekkelileri Medine dışında karşılamaya karar verdi.

İslam ordusu, müşrikleri karşılamak için yola çıktı. Bin kişiden oluşan İslam ordusu, Medine yakınlarında bulunan Uhud Dağı eteklerinde karargâh kurdu. Mekke müşrikleri de tam karşılarında karargâh kurmuşlardı. İslam ordusu, Medine'den çıkıp Uhud'a doğru yol alırken Abdullah bin Ubey, üç yüz adamıyla İslam ordusundan ayrılıp hainliklerini göstermişlerdi.

Münafıkların bu ihaneti sonucunda üç bin kişilik Mekke ordusu karşısında İslam ordusu sadece yedi

yüz kişi kalmıştı. Ama yine de Müslümanlar cesurca kâfirlere saldırdılar.

İki ordu arasında çetin bir savaş oldu. Müslümanlar Mekke müşriklerini geri püskürttüler. Müşrikler, ölüm korkusu içinde kaçmaya başladılar. Peygamberimizin Uhud Dağı'nın yüksek bir yerindeki tepeye yerleştirdiği ve yerlerinden asla ayrılmamalarını emrettiği okçu Müslümanlar, Mekkelilerin kaçtıklarını görünce komutanlarını dinlemeden yerlerinden ayrıldılar. Müşriklerden geri kalan ganimeti toplamak istiyorlardı.

Ahmet Hoca birden durakladı. Derin bir keder içindeydi. Çocukları üzmemek için kederini gizlemeye çalışıyor, hafifçe başını sallıyordu. Kendi kendine:

-Keşke Resulullah'ın emrine uyulsaydı! diye mırıldanıyordu.

Ahmet Hoca başını kaldırıp çocuklara baktı. Onlar da üzüntü ve merak içinde Ahmet Hoca'nın konuşmasını bekliyorlardı. Ahmet Hoca'nın dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi. Yavaşça sohbete devam etti.

-Kusura bakmayın çocuklar, siyeri anlatırken beni en çok üzen Uhud Savaşı'dır. Neyse konumuza dönelim. Ne diyordum? Ha evet, Müşrik ordusunun atlı birlik komutanı olan Halid bin Velid, okçuların yerlerinden ayrıldığını görünce hemen harekete geçti. Müslümanları arkadan sarıp onlara hücum

etti. Kaçan müşrikler de bunu görünce geri döndüler. Zafer kazanmak üzere olan Müslümanlar okçuların Peygamberimizin emrini dinlememeleri sonucunda iki ateş arasında kaldılar.

Ne yazık ki Müslümanlar, Efendimize (sav) itaatsizliğin bedelini çok ağır ödediler. İçlerinde Hz. Hamza ve Hz. Mus'ab gibi ilk Müslümanların da bulunduğu yetmişe yakın İslam askeri şehit oldu. Peygamberimizin mübarek dişleri kırıldı, yanakları kanadı.

İslam ordusu büyük bir matem içinde Medine'ye döndü. Medine'de kadın ve çocuklar şehitleri için ağlayıp ağıt yaktılar.

İSLAM DÜŞMANLARI BOŞ DURMUYORLAR

Ahmet Hoca vakit olmasına rağmen o günkü sohbeti bitirdi. Uhud olayı her zaman onu çok üzerdi. Bu olayı anlattığı zaman daha fazla konuşma takati kalmaz, susardı.

Ahmet Hoca ve çocuklar ilk defa erken saatte ve sessizce köyün yolunu tuttular. Ertesi gün bağ evinde buluştuklarında Ahmet Hoca kendini toparlamıştı. Gülümsüyordu. Çocukları görünce gülerek onları tek tek kucakladı.

-Çocuklar! diye konuştu. Bugün siyer sohbetlerimizin sonuncusu. Bu sohbetimizde konularımızı hızlı geçeceğiz. Var mısınız dinlemeye?

Çocukların pür dikkat kesildiğini görünce başladı anlatmaya:

-İslam askerlerinin Uhud Savaşı'nda yenilmeleri Medine'deki Yahudi ve münafıkları küstah hale getirmiş, çevre kabilelerin Mekkelilerle iş birliği yapıp Müslümanlara karşı gizli planlar düzenlemelerine yol açmıştı. Bu plan ve tuzaklar esnasında

birçok Müslüman şehit oldu. Bunların içinde çok sayıda Kur'an hafızı da vardı.

Allah'a dayanan Müslümanlar, kendilerini çabuk toparladılar. Çevre kabilelere birlikler göndererek onların tuzaklarını bozdular, fitne çıkarmak isteyen bazı Yahudi kabilelerini Medine'den kovdular.

Fakat haince planlar bitmiyordu. İslam düşmanları boş durmuyorlardı. Müslümanlardan darbe yiyen Yahudilerin bazı ileri gelenler Mekke'ye gidip Ebu Süfyan'la görüştüler. Müslümanlara karşı büyük bir ordu hazırlama konusunda onu ikna ettiler. Kendileri de Medine'de gizlice hazırlanacaklar, Mekke ordusu Medine'ye saldırdığı zaman kendileri de içerden saldıracaklardı.

Diğer müşrik kabilelerin de destek ve katılımlarıyla kısa bir süre içinde Mekkeliler on-on iki bin kişilik bir ordu kurdular. Bu, çok büyük bir orduydu. Medine'nin nüfusu kadar büyük bir orduydu.

Mekke'nin Fethine Giden Yol

Komşu kabilelerin destekleri ve sayılarının çokluğuyla şımaran Mekke ordusu büyük bir gösterişle yola çıktı. Peygamberimiz bunu haber alınca hemen ashabını topladı. Ne yapmaları gerektiğini sordu. Peygamberimizin arkadaşlarından Selman-ı Farisî hendek kazma teklifini ortaya attı. Medine'nin etrafını derin hendeklerle kazıp savunma savaşı verebilirlerdi. Peygamberimiz bu teklifi kabul etti.

Hemen kolları sıvayan Müslümanlar Medine'nin etrafında büyük, derin hendekler kazdılar. Sonra silahlarını kuşanıp Mekke ordusunu beklediler. Mekke ordusu büyük bir debdebeyle Medine önlerine geldi. Derin hendeklerle karşılaşan Mekkeli müşrikler, neye uğradıklarını şaşırdılar ama çabuk toparlanıp karargâhlarını kurdular. Medine'yi, İslam şehrini kuşatma altına aldılar. Öbür tarafta Medineli Yahudiler de kendi mahallelerindeki kalelerinde silahlanmışlar, Müslümanlara saldırmaya hazırlanıyorlardı.

Medine halkı iki ateş arasında kalacaktı. Kuşatma uzun sürünce açlık baş göstermiş, Müslümanlar yiyecek bir şey bulamaz olmuşlardı. Çok zor ve korkulu günler geçiriyordu Müslümanlar.

Ancak bir olay Müslümanların imdadına yetişti. Mekkelilerle birlikte savaşmaya gelmiş olan Nuaym bin Mesut adlı bir adam bu savaş ortamında Müslüman olmaya karar vermişti. Gizlice Peygamberimizin yanına gelen Nuaym Müslüman oldu. Peygamberimiz ona imanını gizlemesini, bir plan yaparak düşmanı birbirine düşürmesini istedi.

Yeni Müslüman olan Nuaym, zeki bir adamdı. Önce Yahudilerin yanına gitti. Mekke ordusunun onları Müslümanlarla yalnız bırakıp gideceğini söyledi. Sonra Mekkelilerin yanına gidip Yahudilerin pişman olduğunu, Müslümanlarla iş birliği yapacaklarını belirtti. İki tarafı birbirine düşürdü. İslam düşmanlarının birbirlerine karşı güvenlerini yitirdiği günün akşamında korkunç bir fırtına koptu. Mekke ordusu paniğe kapıldı. Hemen çadırlarını toplayıp karargâhını kaldırdı. Hiçbir şey yapamadan Mekke'ye geri döndü.

Hiçbir başarı elde etmeden Medine'den ayrılan Mekke ordusu gittikten sonra İslam ordusu onlara ihanet eden Yahudilerin kalelerini sardı. Onları esir aldı. Kalelerini ele geçirdi. Yahudilerin bazılarını öldüren Müslümanlar, bazılarını da sürgün ederek Medine'den kovdu. Böylece Yahudiler Müslümanlar için tehlike olmaktan çıktı.

Medine'yi Yahudilerden temizleyen Müslümanlar her geçen gün daha da güçlendiler. Etraftaki kabilelere askeri birlikler gönderen Peygamberimiz, Medine'nin etrafını da güven içine aldı. Bu arada İslam hızla yayılıyor, etraftaki kabilelerden de grup grup insan gelip Müslüman oluyordu.

Yüce İslam dinî gün geçtikçe yayıldı, Müslümanlar çoğaldı. İslam'ın sesi bütün Arabistan'da yankılanır oldu. İnsanlar kitleler hâlinde İslam'a koştular, Müslüman oldular.

İslam ordusu zamanın en güçlü devletleriyle de mücadele etti. Onlara karşı ordular çıkarıp İslam'ın

gücünü dost düşman herkese gösterdi. Peygamberimiz vefat etmeden iki yıl önce Mekke'yi fethetti. Böylece İslam'ın yayılmasının önündeki en büyük engel de ortadan kaldırıldı.

Ahmet Hoca derin bir nefes aldı.

-Sevgili çocuklar! dedi gülümseyerek. Bu yılki sohbetlerimizin nihayet sonuna geldik. Sizlere faydalı olmuşsam ne mutlu bana.

Çocuklar sohbetlerin bitmesini hiç istemiyorlardı. Ama bitmişti işte. Ahmet Hoca'nın o tatlı sohbetlerine kavuşmak için bir yıl sonrasını, gelecek yazı beklemek zorundaydılar. Bir yıl sonra başka bir konuda dinleyecekleri sohbetleri şimdiden özlemişlerdi.

SON